PROMIN

ПРОМІНЬ

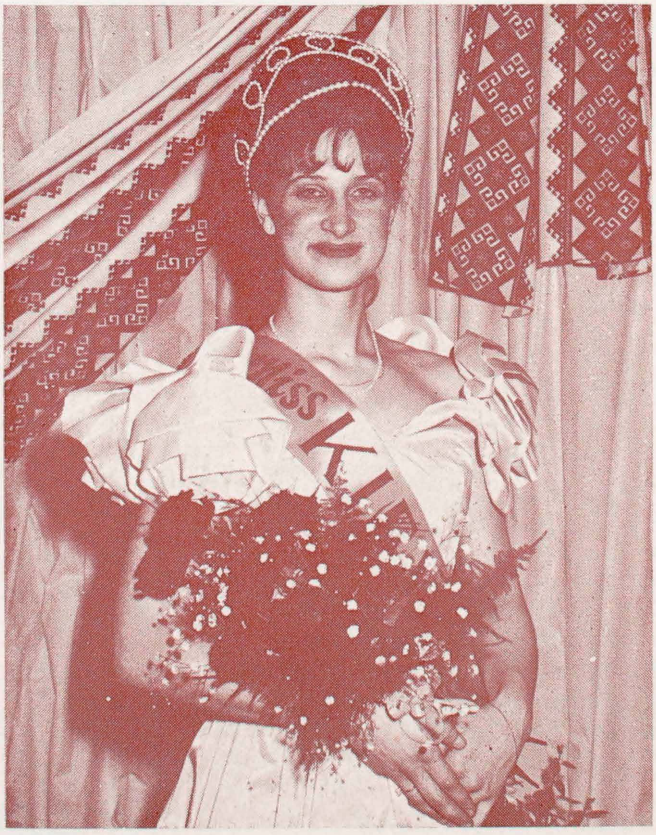

Ч. 11
ЛИСТОПАД
1985

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

Рік XXV ЛИСТОПАД 1985 Ч. 11

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 11 NOVEMBER, 1985 VOL. XXV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

В цьому числі:

Ліда Гавришків — Невмируще значення Першого Листопада ... 1
Уляна Пелех — Пам'яті Василя Стуса — поета Шукача червоної калини у народі ... 3
С. Черкасенко — У день Першого Листопада ... 5
Т. Горохович — Зустріч з учасниками 17 Собору УГПЦК, СУС, СУК і СУМК ... 6
Іванна Зельська — Епізод з листопада ... 8
Т. Горохович — Праця над мовою дома ... 9
Склад Екзекутиви Союзу Українок Канади ... 10
Ювілейні привіти ... 11
В. Мороз — Товариство Українських Бандуристів ... 13
До історії нашого членства ... 14
Helen Raycheba — Donation to Amnesty International 15
Leonid Bencel — "Reflections of the Past of a Nation" 17
Miss Kiev Princess, 1985 ... 18
Multilingualism Wave of the Future ... 19
Нашим дітям ... 20
Громадська і родинна хроніка ... 21
Річні звіти ... 23
Квіти незабутнім ... 29
С. Кульба — Довкола дому ... 32
І. Вахна — Українська вишивка ... 32
Ювілейний фонд ... 33

НА ОБКЛАДИНЦІ — Панна Лаврентина Зоряна Залещук — Принцеса павільйону „Київ" в Реджайні, Саск. Гл. на стор. 18.

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ
Український виховальний співанник для дітей

СВІТАНОК

Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.
Ціна: $7.50
Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES
Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Ліда Гавришків

Невмируще значення Першого Листопада

В жовтні, 1918-го року, ніхто не знав, що принесуть наступні тижні. Але кожний думав, що мусить бути якась зміна. У повітрі кружляло щось невідоме. Це „щось" відчували всі, по містах і селах, між військом і між цивільними людьми. Війна тягнулся вже п'ятий рік. І чи не всім було її вже досить? І стало ясним, що вона зближається до кінця.

* * *

Дня 16-го жовтня 1918 р. появився цісарський Маніфест. В нім частинно було написано: „Австрія, по волі своїх народів, має стати зв'язковою державою, в якій кожний нарід в області яку заселює, творить свой власний організм".

На основі цісарського Маніфесту, мали постати чотири національні держави: Німецько-Австрійська, Чеська, Південно-Слов'янська і Українська.

А тому, що справа границь Галичини була досі не вияснена, то й справа української національної держави стояла також під знаком запиту.

18-го жовтня, 1918-го року, у Львові, зібралась Українська Національна Рада. Вона складалася з представників всіх політичних партій та парляментарних послів. Ця Рада була під проводом Євгена Петрушевича. Під час цього З'їзду, Рада представила слідуючу резолюцію: „Створити документ границь Української Держави".

28-го жовтня, відбулись в Кракові, наради польських парляментаристів, на яких створено Польську Ліквідаційну Комісію, якої влада мала охопити цілу Галичину.

По короткому ваганні, Українська Національна Рада, дала приказ військовим частинам виступити ніччю з 31-го жовтня на 1-го листопада, 1918-го року для перебрання влади. В селах, де не було українського війська, мали це виконати селяни та інтеліґенція. Українська студентська молодь і Українські Січові Стрільці виявили найбільшу національну рухливість.

В Українську Генеральну Команду, яка приміщувалась в Народному Домі у Львові, входили на чолі сотник Дмитро Вітовський і підхорунжий Дмитро Паліїв. Вони, разом з іншими членами Команди, уклали пляни захоплення Львова.

Ніччю, з 31-го жовтня на 1-го листопада, около 3-ої години рано, українські війська обсадили і забезпечили усі важливіші урядові будинки й вивісили на ратуші міста, український синьо-жовтий прапор.

Листопадовий переворот постав завдяки ідейним, переважно молодим одиницям і він на диво вдався. Він може служити зразком іншим, бо відбувся без одного вистрілу у Львові. Цей переворот, 1-го листопада, здивував не лише своїх, але також чужих своєю справністю.

Без 1-го листопада 1918-го року, не було б і 22-го січня 1919-го року, де проголошено в Києві Об'єднану, Самостійну і Соборну Українську Державу. І в цьому саме лежить невмируще значення 1-го листопада.

Чин 1-го листопада є символом незломної волі українців до самостійного державного життя .

Віками поневолена нація, що вміла тільки тужити до волі, несподівано збунтувалась. Нема такого пера, щоб зуміло описати що діялось на Україні в 1917-их 1920-их роках. По Україні покотився гомін волі. Величаві національні маніфестації, Центральна Рада, перший Український Уряд, Четвертий Універсал, Берестейський Мир, Листопад, Акт З'єднання, а там Крути та Базар.

Герої вчорашнього, пригадують нам як треба жити й боротися, вони показали як треба з честю умирати.

Велика скількість українців знайшлась на еміґрації, що розбрилася гуртами по всьому світу. Але переживання недавно минулого, боротьба за державність, об'єднала українців усього світу в одну велику націю, яка ніколи не поверне до стану розбиття й роз'єднання, що так тяжко відбились на її минулому.

* * *

Коли приходить листопад, а з ним і традиційне серед українців Листопадове Свято, багато нашої молоді знає лише, що день 1-го

Ліда Гавришків, активна пластунка при Вінніпезькій пластовій станиці, заступниця голови Українських Студентів Канади — УСК. Представниця від студентів до КУК. Була членом дівого квартету „Троянди". Тепер належить до дівочого тріо „Білі хмаринки". Учителює в школі українознавства при Читальні „Просвіта". В 1983 році була вибрана кралею павільйону Київ, репрезентуючи українців міста Вінніпегу.

Ред.

листопада відзначуємо тому, що ця дата зв'язана з подією перебрання Львова українським військом і проголошенням Незалежної Західньо-Української Народньої Республіки.

Та брати участь у святкуванні цього свята, або лише прийти послухати програму тяжко їх зацікавити. А чому це так? Чи молодь не відчуває повної важливости цього символічного дня в історії українців?..

Дозвольте розглянути головні причини, що впливають на зменшення присутности молодих на таких національних святах.

* * *

Частина вини безперечно падає на батьків. Коли зробимо аналізу нашого родинного життя ,то завжди доходимо до того самого висновку ,що найбільшою проблемою батьків, це зуміти виховати своїх дітей в українському дусі. Родини, які зберігають українські, релігійні й національні традиції, що дають дітям своєю поведінкою докази своєї української гідности, що дбають про збереження престижу українців, таких батьків діти не асимілюються. Вони є завжди активні в українському суспільстві.

Якщо ви батьки самі, змалку, не заохотите своїх дітей шанувати та брати участь на наших національних святах, не сподійтесь що вони це будуть робити коли виростуть. Треба привчатися змалку. Від мами залежить які будуть діти й молодь, а від молоді залежить який буде народ.

На мою думку, добре вихованим українцем, є людина яка вже від наймолодшого віку відчуває любов до України, горда свого походження, не соромиться говорити своєю рідною українською мовою, шанує свої традиції й культуру.

Дуже важливе, щоб ми тут у вільному світі, особливо наша молодь, не піддались асиміляції, а зберігали своє національне походження. Людина може жити фізично, навіть якщо вона й забуде за своє національне походження. Але яка справді духова вартість такої людини?

Україна знаходиться тепер під московською владою, яка не лише поневолює наш народ, але намагається його фізично і духово знищити. Українці, які борються проти цього поневолення — не є лише „добрі" українці. Вони є патріоти. Але на жаль, ми тут у вільному світі, не дуже проявляємо цей патріотизм. Недавно наспіла сумна вістка, що 6-го жовтня цього року, помер ще один син України, патріот, Валерій Марченко. А як справді зареаґувала наша українська спільнота на цю сумну і трагічну вістку? Чи зроблено протести у формі демонстрацій? Ци написано з протестом масу листів до уряду та англомовної преси?

Якщо молоді не дбають, то де наші старші патріоти, які дуже часто у своїх промовах готові за Україну віддати своє життя. Але на ділі ми всі мовчимо.

Ще є одна, на мою думку, причина чому ми губимо багато нашої молоді, яка цілком відходить від українського середовища. В українських організаціях відчувається байдужість до нашої молоді. Більше уваги звернено як придбати фонди, чим як затримати при організаціях українську молодь. Дуже рідко трапляється, щоб молодь мала своє приміщення, особливо наша старша молодь. Українські інституції переважно для молоді є закриті. Правда, дозволено вживати приміщення на організаційні сходини і то лише для молоді до 18 років, один раз в тиждень на пару годин. Заля завжди зайнята. Це дуже огірчує молодих, які з часом знаходять притулок і губляться в чужому середовищі.

Старші постійно іґнорують молодих, не допускаючи до провідних позицій в організаціях. Через байдуже або навіть і неґативне ставлення старших до нашої студентської молоді, ми тратимо багато здібних і надійних молодих членів, з яких могла б скористати вся українська спільнота.

На наших національних святах, з рефератами все виступають старші. Можливо організатори думають що ми не є такі досвідчені як старші, або просто не здібні написати відповідний реферат. Але часто буває, що реферат старшої особи є також монотонний, за довгий, і для молоді є зовсім нецікавий.

На мою думку, доповідачі повинні бути старші і молодші, з метою зацікавити і заімпонувати своїм змістом публіку, особливо молодих слухачів, запалити в них іскру любови до громадської праці, та бажання належати до української спільноти.

Чому молодь відходить? Бо молодь не хоче перебувати у сварливому, ворогуючому оточенню. Вина не лежить у самій молоді, але й у старших, які дуже часто не хочуть іти з бігом часу і пристосуватись до зміни обставин. Ті старокраєві методи, які були добрі 30-40 років тому, сьогодні є застарілі. Світ іде вперед і ми

Пам'яті Василя Стуса — поета шукача червоної калини у народі

У чорній стужі сонце України,
а ти шукай — червону кров калини,
на чорних водах тінь її шукай.
Василь Стус: Пам'яті Алли Горської

Прощаючи на вічний спочинок Аллу Горську, Василь Стус закликав шукати в собі сили й не піддаватись смуткові, не ридати, але яріти, рости зеленими новими паростями життя. Сам він таким був — шукав „червону тінь калини" на „чорних водах", які покрили Україну, щоб засвідчити жертвою свого житт калинову кров у своїх жилах, щоб на суді за злочини КҐБ була і його сторінка свідчень-звинувачень.

Василь Стус — великий талановитий поет, небуденна багата духовість і прямолінійний, гуманний і незломний характер послідовний своїм спротивом в обороні чести народу, його права на самостійність. І саме тому ворог цілою системою злочинних заходів довів його до смерти.

„Як добре те, що смерти не боюся я" — писав поет, бо силою свого духа міг виступити проти жорстокої державної системи і когорт злочинців. Про це свідчить документ **„З таборового зошита"**, де Стус описує свої страждання з останнього етапу його хресної дороги. Ось їх короткий перелік:

Багато знущань табірної адміністрації зазнав Стус за першого покарання. Але не менше їх було й на засланні в Колимі. Їхав туди 53 дні в товаристві отупілих, п'яних наглядачів, був свідком їх брутальної поведінки. Прибувши на місце перебування, мусів жити в гуртожитку

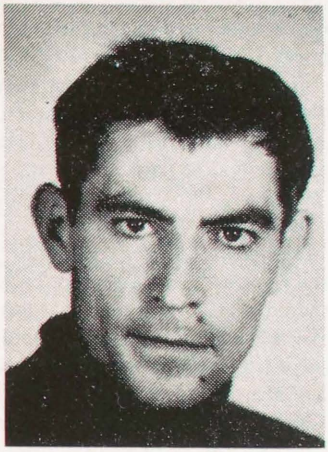

разом з п'яними молодиками, з ревом радіо, вищанням магнетофону і транзістора. Працював у рудні ударної показової бриґади комуністів серед пилу, гуку знаряддями не під силу (50 кг. молоток, 85 кг. станга!), без респіраторів (охорони перед вдиханням пилу). Траплялися часті нещасливі випадки, бо за пилом не було видко лопати, якою працюють. Заява, що праця непосильна, була без реакції, За те, що (це було законне) змінив кімнату в гуртожитку загрозили судом. Коли прибула дружина, кагебісти товаришили їхнім зустрічам, підсідали до столу, офірували ножа, щоб потім був претекст до арешту (холодна зброя!) Коли ж стався нещасливий випадок, що Стус (не міг дістатися до кімнати й пробував влізти вікном) зламав обидві п'яткові кості, життя ще більше ускладнилося — ноги були в ґіпсі, ходив при допомозі милиць, а тут і виходок далеко, і до буфету й води принести треба було. В тому часі багато писав, а щоб могти вигідніше рухатися, зрізав ґіпс два місяці передчасно. Виходити треба було на сніг, на тріскучий мороз. Не міг ходити на пошту, листи пропадали, а коли скаржився, казали, що на летовищі мішки діраві. Після скарги до Андропова, щомісяця треба було їздити на виклик до міліції, наказали з хворими ногами вертатися на роботу до шахти. За Стусом тотально слідили — в кімнату підселили п'яниць (один з них помочився в Стусів чайник!). Коли вимагав забратись п'яницям, шукав іншої кімнати, КҐБ підсилило нацькову-

---

також мусимо іти разом з ним, щоб не зійти зі сцени політичного життя.

Треба щоб молодь мала рівноправне місце із старшими членами і мала нагоду розвивати свої організаційні здібності.

Якщо зуміємо виховати молодь в національному дусі, якщо дамо нагоду для молоді, яка проявляє зацікавлення і охоту працювати в українському суспільстві, будьте певні, що ідея 1-го листопада житиме вічно. І поки живе українська визвольницька ідея, не можна сумніватись, що прийде день, коли знову українські національні прапори замають над усіма містами просторої України.

вання людей, грозило арештом. Назначили нагороду 1500 крб. тому, хто підкладе в речі ніж, або рушницю, підсилали голодранців, щоб виводили Стуса з рівноваги.

Поетові довелося домагатися дозволу їхати на похорон батька в Донецьку голодівкою. Їхав туди під наглядом шпигунів. Повернувши з похорону, відчув наближення арешту — викликали до обласного КҐБ, появилась стаття в газеті обвинувачували, що дістає пакунки з закордону, що порвав профспілковий квиток (члени її виступили проти медичної допомоги поетові), наводили слова людей, що „Стус готов грабить і убивать", а вони заперечували це. Покарали Стуса за страйк тоді, коли він відмовився йти на роботу без респіраторів. Коли ж дали тільки йому, він домагався для всіх. Всі їх дістали, але Стуса покарали за страйк. Очорнювання Стуса підшептами каґебістів, пашквілями в газетах довело до того, що він намагався прочистити атмосферу публічним виступом (бо позивати редактора — марна справа!). Різко й арґументами атакував Стус брехливі обвинувачення, а це спричинило ще більше лайливих дописів у газеті. При прощанні дружини Стус заявив, що **„голови гнути не збираюся треба ж честь народу боронити"**, і що їхня чергова зустріч буде в концтаборі. Вона сприйняла це, втираючи сльози.

Далі були спроби обвинувачувати Стуса в алькоголізмі, помогла голодівка і спроба написати протест прокураторові. Часто були вломи в кімнату, щоб підкидати порнографічний текст, спроби знайти умільця, щоб Стуса підпоїти (за ціну 1500 крб.). Все це вкрай обурило Стуса, він написав до Верховної ради СРСР, що зрікається громадянства, **бо „бути радянським громадянином — це значить бути рабом".**

Двічі Стус зрікався громадянства. І щойно в 1979 році на доручення Верховної ради директор рудні в присутності 20 людей погрозив ще раз арештом і концтабором особливого режиму. Стус атакував директора доказами про наклепи. Штурм він поборов переконливими арґументами, доказами про неправду. І так закінчилася спроба КҐБ його арештувати. До кінця заслання вже його не зачіпали.

Але директор рудні Войтович і редакторка Супрага не забули поразки. Вони підготовили свідків до обвинувачень Стуса на суді за членство в Гельсінкській групі. Брехні їхні були такі очевидні, що й сам адвокат заплутався був коверзними питаннями. Були комічні ситуації — згадує Стус у записках.

Коли поет прибув до Києва після заслання, працювати мусів на непосильних для нього роботах у фабриках. Київ з Гельсінкською групою був обезголовлений. Стус став її членом, казав, що зробити інакше не міг. „Коли життя забрано — крихти не потребую". Дописував до інформаційних матеріялів Групи, рятував свої вірші (їх у таборі забрали в кількості 600!). Був свідомий, що брама до тюрми уже відкрита. Виїхати за кордон неможливо, але й не кортіло його, „бо хто ж тут, на Великій Україні стане горлом обурення і протесту?" — питав.

Забрали Стуса з роботи 14. 5. 1979 р., завезли в Кучино, режим табору тут своєю жорстокістю перевершив всі інші. Карали позбавленням зустрічей з дружиною, не міг купувати додаткових харчів, підряд три тижні сидів в ізоляторі, за голодівку і за роздягнення до пояса під час прогулянки та за багато іншого карали. Москва дала наглядачам необмежену владу знущатися безкарно над в'язнями. Стус розумів, що такий розгул відібрав начальству розум, що це принесе йому загибель. Поет почував себе смертником, нічого не міг уже створити в поезії, вивчав мови, бо читати радянську „літературу" не міг. Замовкли чи скапітулювали шестидесятники, а читаючи у творах Павличка, що Іван Франко — борець з українським „буржуазним націоналізмом", що це найголовніша прикмета його генія, а це боліло ... Поет переживає те, що хоч реставровані Золоті Ворота, але через них „ніхто не в'їздить і не виїздить", „місто запечатане стало вампіром, що п'є кров своїх дітей". Пишатися кияни своїм містом не вміють, „люблять тільки хамською любов'ю". У ньому тільки 5% патріотів, решта інтеліґенція по-радянському, чиновники. Поет переживає глибокі психічні муки: „Моторошно чутися без краю свого, без народу, яких мусиш творити зі свого зболілого серця" — признається у записках з Кучино. Спостерігаючи як большевики своєю пропаґандою оглушили народ своїм лицемірством, уживаючи виняткову методу обріхування людей, щоб їх карати неймовірно жорстоко за відвагу боронити прав людини, чести народу, за вияв своєї волі й світогляду в житті. Бож московські ідеали є для „дурнів і негідників", а гельсінкський рух — „вища математика для країни СРСР". „Гельсінкський

С. Черкасенко

У ДЕНЬ ПЕРШОГО ЛИСТОПАДА

І знов — який це вже раз?
Зійшлися ми в одній родині,
Щоб пом'якнуть той славний час,
Коли в офіру батьківщині
Себе принесли кращі з нас...

У бурях дикої війни
Валились трони і держави,
Народів славнії сини
Вже розбивали кайдани
В потоках крови, в блисках слави.

І наші лицарі у бій
Ішли за Волю України:
Замаяв прапор дорогий
В вогнях юнацьких буйних мрій,
В піснях червоної калини.

Але... ввесь світ повстав на нас,
Не дав загоїть навіть рани,
І хоч наш дух тоді не згас,
Та ніс уже лихий нам час
Нову неволю і кайдани.

Устав і знов упав наш Львів,
Над ним навис туман кривавий,
Покрив собою і бійців,
Вкраїни рідної синів,
Що впали там — на полі слави.

І от щорік, в ті самі дні,
Свої зміряємо ми сили...
Та не ридання вже, о ні!
Про перемогу лиш пісні
В нас викличуть святі могили...

Хай мертві сплять... Не ворушіть
Слізьми гіркими їх спокою:
В вогненній пісні розпаліть
Свої серця в цю славну мить
Бажанням помсти, чаром бою!

Прапор борців міцніш тримай,
Хто любить Волю, любі Друзі!
І заповіт святий сповняй:
Не трать часу в даремній тузі
І не ридай, — а здобувай!

рух схожий на немовля, що збирається говорити басом" — так оцінює його Стус, хоч став членом Групи, щоб солідаризуватися з одержимими борцями за престиж народу.

Стусове страждання побільшували долі його друзів — Олекса Тихий перебував 45 днів у ШІЗО, Віталій Калиниченко був 1 рік в одиночці, С. Ф. Скалич — його судили за релігійні переконання, за небезпечну для Москви націоналістичну версію християнства; забрали в нього 700 віршів про роздуми над світом, вірою, християнством. А крім того бачив знущання й над іншонаціональними в'язнями. І тому писав: „Нестерпно докучили уламки доль, ламані лінії бажань і завершень, гримаси наслідків".

Як міг бути осторонь Стус від політики в таких обставинах? Прислужників влади вражало навіть те, що Стус говорив скрізь українською мовою. Цим усім він був небезпечний для СССР. Боровся з посвятою свого таланту, здоров'я і життя. Турбувався долею своєї матері, родини; лишив нам заповіт:

„Прошу не покинути на призволяще мою маму, Стус Олену Яківну, 1900 року народження. Її адреса: 340026. Донецьк — 26, Чукавська 19. Живе вона з дочкою (1935 року народження, вчителька математики). Потребує мама головно моральної підтримки, виплакуючи очі за сином. Люди добрі, пишіть їй, хай не буде вона самотньою у своєму горі — підтримайте її дух".

(„Сучасність" ч. 11/271/ 1983, стор. 91).

Життя і творчість Стуса відома на Заході. Його запрошували університети і багато організацій мати лекції. Він був почесним членом Інтернаціонального ПЕН Клюбу, який номінував Стуса на нагороду Нобля з літератури. Потрібно фондів для перекладу й публікації Стусової творчости.

Уряд США, висловлюючи українцям глибоке співчуття з приводу смерти Поета, засудив систематичне переслідування мужніх борців України за права людини, протестував проти брутального і нелюдяного відношення до них у концтаборах.

Уляна Пелех

Ми під карою тяжкого гріха зобов'язані плекати слово, зробити його сторожем нашої душі й нашої думки, дорожити словом наших письменників і підтримувати видавництва, що ширять християнське і патріотичне слово.

Д. Бучинський

Зустріч з учасниками 17 Собору УГПЦК, СУС, СУК і СУМК

(Вінніпеґ 7 - 10 липня 1985 в.)

З-під блакитного неба, з літака прибули ми на залю нарад Собору. В залі нарад запальні дискусії. Свідчать вони про глибоке духове пов'язання учасників Собору з Церквою, про турботи за її майбутнє, за її успішність в житті-бутті українців Канади, за її розвиток, відпорність її вірних перед атеїзмом, аґностицизмом, рунвізмом, перед маривом асиміляції. Дискусія, її зміст і форма — викликала радість. Вона велася українською мовою, а слово Митрополита Василія запевнило, що УГПЦКанади не допустить в богослуження чужої мови. Ми бачили радісні обличчя тих, які боялися, що на Соборі може бути боротьба за уведення в богослуження англійської мови.

Дискутанти підкреслювали, що Церква поєднує релігійне й культурно-освітнє виховання. Так було в нашому минулому, так повинно бути і сьогодні. Тому — твердили — при Консисторії заснувати треба культурно-освітній сектор, в якому зосереджувалися б дії культурно-освітніх комітетів в парафіях під центральним проводом. Завданням цього сектора було б постачати матеріялами комітети на місцях, зокрема розробити потрібні акції та матеріяли для праці клітин СУМК-у. Дехто з дискутантів висловлював жаль, що на Соборі не було присвячено цій справі часу, що не подано вже тепер напрямних для культурно-освітньої діяльности громадам. Бо ось хоч би з деяких статистичних даних бачимо, що на 255 громад існує недільних шкіл тільки 29, Рідних Шкіл 29 і всього 8 садочків.

Усі ці справи знайшли своє віддзеркалення у резолюціях. Навантажено великими обов'язками Консисторію. Мотом і тлом праці її має бути дбайливість про духове життя, боротьба з байдужістю, тобто виконування заповідей визначного члена СУС, св. п. Івана Сирника. А їх сприйняв СКВУ для цілої діяспори. Заповіді українців у діяспорі — це духовий твір члена Союзу Українців Самостійників. Віримо, що вони будуть ідейним кредо для більшости, якщо не для всіх, членів СУС, що увійдуть в їхню істоту, бо тільки така розв'язка забезпечує гармонійне поєднання українського патріотизму з любов'ю і пошаною до Канади, яка йде назустріч нам і іншим етнічним спільнотам своєю ідеологією багатокультурности. А відомо, що ініціяторами її були саме українці.

З'їзди СУС, СУК і СУМК-у розпочалися концертом. Було зворушливо почути гим Союзу Українок (слова Уляни Кравченко, музика Антона Рудницького), його, мабуть, не співає тепер СУА.

За нами сестри темінь ночі,
А перед нами світло дня.
Не затремтять серця жіночі,
Міцні, як з'єднана рідня.

Співали свій гимн і СУМК-івці. Прозвучала повна запалу, віри й любови до Божих і національних ідеалів доповідь голови СУС Андрія Мельничука. Були в доповіді звернення до молоді СУМК-у. А вони — сумківці радували глядачів хоровими співами, танцями, красою одягів і вмінням передати характер народного танку. Великий вклад у концерт дала оркестра І. Пасерба з Торонта, учасниками якої були й музиканти з Гамільтону. Вони грали складні музичні твори, співала група дорослих співаків разом з оркестрою милими зворушливими голосами. Їхні стилізовані під народні одяги, разом із співом і грою, давали публиці справжню насолоду, викликували духа спільноти переживаннями гордости за красу нашого народного мистецтва.

Другого дня по концерті до полудня відбувався пленум всіх складових організацій. Радісно й цікаво було слухати доповіді Ярослава Лозовчука — молодого соціолога з Саскатуну, який у своїх роздумах про розвиток УГПЦК, а з тим і громадського життя в діяспорі, подавав ті самі наукові передбачування, що й о. Степан Ярмусь у своїй цінній праці „Духовість українського народу". Завданням доповідача було подати візію дії УГПЦК не тільки на найближчих десять років, але з думкою про її вічність. Жаль, що його думок не використано вповні в майстернях, які відбувались у групах по доповіді, та які мали подати внески до резолюцій.

Жаль також, що нам не було змоги прислухатися до нарад кожної організації. Наради СУС зосереджені були над працею музеїв (зокрема Саскатунського, що плянує поширення приміщення), допомоги СУМК-ові, побільшення членства молодими. Призначено також було

час на розглянення справи приналежности СУК до СФУЖО. Доповідала на цю тему Галина Синишин і Марія Ткачук. У висліді вирішено передати справу окремій комісії, яка прослідить ґрунт, чому СУК до СФУЖО не приєднався. СУК не тільки велика й найстарша в Канаді жіноча організація, заслужена своїм вкладом у громадське життя, але й своєю правильною реакцією на подію припинення дії Світового Союзу Українок створенням СФУЖО тільки на те, щоб унеможливити проводити жіночим рухом на еміграції Мілені Рудницькій — яка була головою ССУ і його ідеологом. М. Рудницька очолювала у 1920-30 роках Матірний Союз Українок у Львові, була у польському парляменті оборонцем прав українського народу, осягла великих успіхів на міжнародньому терені як політик і як голова СУ. Її здібности запевняли СУ в діяспорі великий розвиток українському жіночому рухові, а на міжнародньому терені великі успіхи. На жаль, тільки СУКанади це зрозумів. Інші піддалися впливам (не бувши в курсі справи, бо вся підготовка до створення СФУЖО велася без порозуміння з Проводом ССУ і СУ Галичини). СФУЖО перервало історію українського жіночого руху, почало її від себе.

Не було на нарадах СУ аналізи звітів, що їх такими вичерпними можна прочитати в приготованих на З'їзд матеріялах. Зі сторінок брошури 44-го З'їзду СУ Канади можна вичитати про велику активність Анни Холод — голови та всіх діловодів Головної та Провінційних Управ. Вони діють на тих ділянках, які на потребу нашого життя: дуже живий зв'язок поміж відділами і Головною Управою завдяки поїздкам Анни Холод, живе листування, харитативна діяльність, допомога СУМК-ові, співпраця з парафіями (недільні школи, сестрицтва, що опікуються церквами), цікава діяльність референтки багатокультурности, яка популяризує дію СУ серед англомовного довкілля доповідями, дописами в пресі, участю у конференціях Національної Жіночої Ради Канади.

Атмосфера на всіх нарадах і розвагових зібраннях приязна, відпружуюча. Членство і Провід СУ вміє доцінювати заслуги своїх заслужених членів. Гарно було бачити й чути те з якою любов'ю відносяться члени СУК до редакторки „Променя" Наталі Когуської, до всіх інших жертвенних у праці членок. Святкова вечеря СУК для відзначення 25-річчя „Променя" виявила вкладену велику працю в його підготовку. Мабуть, було б обійшлося без величезних декорованих помислово тортів, без надто довгих розповідей про відзначуваних, а замість того краще було почути рецитації поезій, спів, розповідь редакторки про початки СУ й „Променя" тощо. Але сам задум відзначення 25-ліття журналу „Промінь" похвальний.

Повертаючись з Вінніпеґу, наші думки в літаку вгадували настрої і думки проводів СУС, СУК і СУМК, їхніх надій на допомогу з боку членства. Ми розглядали можливості нашої співучасти у їхній відповідальній праці. Бо бачили ми у присутніх на з'їздах різного віку учасників велику силу. Зокрема цікавими були присутні там молоді сумківці. Їхня активна участь як провідників (священики й провідники нарад!) обіцює успішність їхньої діяльности, а щирість молодих учасників дискусійних лав, з якою вони говорили про свої проблеми, поможе Митрополитові Василеві й голові Консисторії — о. д-рові С. Ярмусеві повести свою паству підготованою до великого ювілею 1000-річчя Хрещення Руси-України, свідомою того, що „ми — не випадок, а частина великого задуму Божого в системі людства, і в системі всього світу", як про це висловився о. С. Ярмусь.

Т. Горохович

Провірте Вашу передплату...
Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових трудношів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

Адміністрація „Променя"

Епізоди з Листопада

СПОМИНИ

На воєнних фронтах буває всяко. Там позиційні бої, перестрілка, наступ, перемиря чи переговори чергуються залежно від потреби і приказів ведучих відтинком фронту. У наших визвольних змаганнях вирізняються бої за Львів — столицю Західної України, де я тоді жила та затямила кілька епізодів — дитячих споминів.

Був пам'ятний українцям 1918 рік. Мої дві сестрички, я та діти сусідів, користаючи з тимчасової тиші на фронті, галасливо бавилися на подвір'ї і городі великого мешкального дому у Львові. Хованка і лапанка це були наші улюблені забави, що характеризували сміх, рух і крик, такі притаманні й сьогоднішній дітворі. Нараз понад наші голови пронісся свист кулі, що бринів високим сопраном і шипів протяжно „Львів наш". Це стріляли українці, що стояли на позиційному фронті передмістя Львова — Персонківці. В короткому часі у відповідь загриміло „Львуф здруф" (Львів здоров) — ця відстрілювалися поляки.

Скоро почалась гураґанна перестрілка, що перервала нашу веселу дитячу забаву.

* * *

В час воєнних боїв 1918 р. у Львові були пошкоджені й виключені водопроводи. Якже жити без води? — Та рада мусіла знайтися. На кінці нашої не дуже довгої вулиці, при приватному дімку в городі знайшлася криниця з помпою. До неї по воду в час військової передишки на фронті, тяглися мешканці нашої дільниці, змушені суворою дійсністю війни. Треба було ставати в чергу, яка звичайно була дуже довга й могло не всім бажаючим води, її вистачити. Тоді вода з помпи ледве слезіла.

Наші мама і тато несли спільно воду в великому бляшаному баняку, що в ньому колись виварювали білля, як була інша метода ручного прання, як є тепер. Тато додатково в вільній руці ще ніс ведро, також з водою. Ми діти — три малі дівчинки 8-7-5-літні мали воду в своїх дзбанках чи пушках, що служили замість теперішних термосів, яку треба було за всяку ціну донести додому, а вода вихлюпувалася та розливала при ходженні . . .

Нараз розгорілася перестрілка воюючих сторін і вже не можна було розрізнити хто перемагає „Львів наш", чи „Львуф здруф". Ми скрилися в брамі найближчої кам'яниці, щоб перечекати головну стрілянину та якось щасливо дістались до свого мешкання з дорогоцінною водою.

В часі затяжних боїв у Львові в 1918 р. мій батько працював при залізниці — на Головному двірці. Додому приходив утомлений і поденервований, а з мамою вів притишені розмови. В той час у Львові не лише не було води, але також бракувало всього їстивного — харчів, городини, овочів.

Одного разу батько приніс до дому звичайне яблуко, яке було замерзле. Цим одним яблуком він поділив нас — три малі дівчинки. Яблуко розмерзлося вже в роті кожної з нас, але так тоді смакувало, як найліпший присмак, якого ніколи в житті забути не можна.

Чи повірять у це теперішні наші діти, що виростають у добробуті, а які вкусивши яблука раз-два кидають його до коша на відпадки.

Ми жили в тій частині міста Львова, що ніколи не була українською в 1918 році в боях за володіння містом. І це ми відчували.

Раз наша мама, тоді молода чепурна жіночка, сказала нам: сьогодні покажу вам українського вояка. У той час, це було для нас щось надзвичайного, бо ж ми жили поміж поляками, що ворожо ставились до нас і всіх українців. Це ми знали практично. Мама зібрала нас у однакові найкращі сукеночки й капелюшки та і сама вбралась святково — в довгій сукні та капелюсі зі струсевим пером і воалькою, а на ногах черевики зі „скрипами", високі на ґудзички, що тоді були дуже модні.

Ми рушили в сторону Головної пошти по вулиці Сикстуській, де була в той час демаркаційна лінія мнимого поділу міста, де зустрічались стійки обидвох воюючих сторін — українців і поляків. Ми підходили з польської сторони. Різкий вигук „Стуй" (стій) ми добре зрозуміли.

Маму перепитував, наїживши на неї свою зброю, польський стійковий, засипуючи її питаннями, де, куди, пощо ми напрямились іти. Мама йому спокійно оповіддала якісь видумані ситуації, а ми діти тимчасом уважно приглядались до українського стійкового, що з крісом на рамені маршував недалеко по тій самій вулиці у противному напрямі від нас.

Стільки й бачила я, у той жорстокий воєнний час, українського вояка у Львові.

Іванна Зельська

Праця над мовою вдома

Ті, які ахоплюються мовами інших народів, а недоцінюють своєї власної, я кажу — вони це роблять з п'яти огидних причин: з засліпленої вирозумілости, з підлого самоусправеливлювання, з жадоби порожньої слави, щоб викликати заздрість, із слабодушности — з боягузства.

Данте Аліг'єрі

Щоб могти засвоювати мову, треба нею розмовляти, читати книжки цією мовою. Читання — це віконце, через яке діти бачать і пізнають світ і самих себе, тож про віконце це треба дбати, бо воно необхідне, щоб пізнати український світ. Заки дитина почне читати самостійне, вона повинна почути читання матері, батька й вчителя, щоб відчути красу слова, того поетичного образу, що його малюють слова, а не пензель. Відчуття краси слова засвоїть дитина от хоч би з колисанок:

Ходить сон коло вікон,
А дрімота коло плота.
Питається сон дрімоти:
— А де будем ночувати?

Засвоївши певну кількість слів, дитина буде ними бавитися. У нашому фолкльорі є багато мовних нісенітниць, що їх діти залюбки виголошують, ось наприклад: „котик гавкає", „песик нявкає", або казочка-примівка, у якій початок, як у казці, але кінця немає — їх співають, повторяючи від початку:

Був собі журавель та журавочка
Накосили сінця повні ясельця.
Наша пісня гарна й нова,
Починаймо її знова:
Був собі журавель і т. д.

При засвоюванні нових слів треба їх пов'язати з предметами чи явищами, щоб дитина правильно сприймала дане слово. Щоб, наприклад, слово „світає" добре дитина сприйняла, треба їй показати пору дня, коли починає дніти. Слово „степ" легко подати, порівнявши його з „прерією" в Канаді.

Дуже корисні прогулянки батьків з дітьми автом тоді, коли під час їзди діти з батьками співають, розповідають прочитане, слухають розповідей старших чи читають відповідні книжечки. Вибираємо такі твори, в яких є образна мова, багатий (для наймолодших дітей список їх поданий в ч. 6 „Променя". Вони легко заучуються, надаються до драматизації, викликають емоції).

Загально відомо, що виучування напам'ять поетичних текстів дуже допомагає піднесенню культури мови. Наш дитячий фолкльор і література для дітей дуже багата на такі поетичні тексти. Ось кілька зразків:

Два півники, два півники
Горох молотили,
Дві курочки-чубарочки
До млина носили.

Цап меле, цап меле,
Коза засипає,
А маленьке козенятко
На скрипоччку грає.

А вовчок сірячок
З лісу виглядає
Та на біле козенятко
Скоса поглядає.

Біжить зайчик дорогою
Та й скаче,
Затуляється латками
Та й плаче.

— Усі ж бо я та й городи
Обійшов —
Ніде ж бо я капустиці
Не знайшов!

До бору, зозулько, до бору.
Там тобі гніздечко увите,
Зеленою рутою покрите.
Там тобі ягідки суниці,
Там тобі водиця з криниці.

Допомагають розбуджувати зацікавлення мовою дітвори та їхніх батьків домашні, шкільні та громадські імпрези, на яких українські родини (Косачі, Лисенки, Комарові та інші свідомі родини, що дбали про українське мовлення). Усю увагу свою для організування імпрез з метою плекання мови в школах і громадах повинні спрямовувати вчителі, батьки та громадські організації. А жіночі організації повинні уважати своїм першим і найголовнішим обов'язком виховання дітвори й молоді, улаштовуючи доповіді, курси для батьків, дбаючи про дитячі садки, рідні школи та курси українознавства, прикладаючи своїх рук і серця до всіх акцій, що є на виховні потреби.

Т. Горохович

Склад Екзекутиви Союзу Українок Канади на 1985-1987

Почена голова — Анна Токарик
Уступивша голова — Анна Звоздецька
Голова — Анна Холод
Перша заступниця — Катруся Шолтер
Друга заступниця — Лариса Макаренко
Третя заступниця — Йоанна Симчич
Рекордова секретарка — Марія Кинащук
Кореспонд. секретарка — Марія Цьона
Касирка — Одарка Гаталий
Ділова секретарка — Вікторія Рак
Редакторка „Променя" Наталія Кугуська.

— — —

Провінційні голови:
Східня Канада — Орися Сушко — Гамільтон, Онт.
Манітоба — Соня Бейзик — Вінніпеґ
Саскачеван — Катерина Волощук Йорктон
Альберта — Розалія Фарина — Едмонтон
Брит. Колюмбія — Люба Кут — Ванкувер

— — —

Голови: Український Музей Канади в Саскатуні — Віра Накона, Музейна Фундація — Марія Вакалюк — Ванкувер, Видавничий Фонд ім. Н. Кобринської — Марія Білоус — Давфин.
Видавнича комісія — Єлисавета Білич.

Референтури зовнішніх справ:
Міжнародні справи — Ольга Райчиба, Українські надзвичайні справи — Галина Сенишин, Жіночі справи — Флоренс Романчук, Багатокультурність — Галя Клапоущак, Громадянство — Леся Герняк.
Журналу „Промінь" — Марія Юрків, Добродійних справ — Марія Дорош, Культосвіта — Лидія Касіянчук, Архіву — Юстина Талпаш, Народне мистецтво-ткацтво — Дарія Янда, Вишивання — Меланя Буряник.
Референтури внутрішніх справ:
Організаційна активність — Анна Звоздецька.
Шкільництво: садочки — Катерина Черновська, Двомовні школи — Мелодія Меклейн.
Консументи — Іванна Дзеник, Домашня економія — Стефанія Кульба, Фінанси — Лавійна Букурак.
Контрольна комісія: Галина Максимюк, Савеля Бойчук, Ольга Гавриш.

Пресове повідомлення

Подаємо до ласкового відома всьому українському громадянству, що з благословенства Його Блаженства, Блаженнішого Василія, Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади та з підготовкою Ювілейного Комітет Хрещення України на Британійську Колюмбію відбудеться 2-го і 3-го серпня 1986 р. Б. у Ванкувері, підчас Світової виставки „ЕХРО", ВЕЛИЧАВЕ СВЯТКУВАННЯ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ У СВЯТУ ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ, в якому візьме участь увесь Єпископат нашої Святої Православної Української Церкви в Канаді з місцевим та прибулим духовенством.

Щоб забезпечити гостям місце перебування, Ювілейний Комітет замовив на терені університету Британійської Колюмбії помешкання в ціні 26.00 долярів від особи (кімната з душем); 45.00 долярів від одної особи (кімната з лазничкою); 55.00 долярів від родини з двох осіб (теж кімната з лазничкою). Коли в родині є більше осіб, тоді доплачується по 10.00 долярів від кожної особи. Зголошення треба надсилати на адресу університету до кінця 1985 р., яку подаємо нижче. Перебування на університеті від 30 липня до 6 серпня 1986 р.

Маємо надію, що Українське Громадянство численно прибуде на наші Святкування і при нагоді відвідає Світову Виставку у Ванкувері.

До приємного побачення на Ювілейних Святкуваннях у Ванкувері слідуючого року!

П. С.: Проситься всю українську пресу помістити це ПОВІДОМЛЕННЯ.

University of British Columbia
UBC Conference Centre
2075 Wesbrook Place
Vancouver, B. C. V6T 1W2

Засилаю $25.00, як мій дар на ювілейний фонд журналу „Промінь". Висловлюю Вам, Пані Наталіє Когуська, як редакторці щиро сердечну подяку і признання за такий цінний журнал. Бажаю Вам і Вашим співпрацівникам кріпкого доров'я та радісної дальшої праці.

Боже Вам щасти!

Марія Цьона, Блейн Лейк, Саск.

Завоювати майбутність допоможе нам книжка і тільки книжка.

Сергій Єфремов

Ювілейні привіти

Відділ ім. О. Пчілки в Ейлшем-Кадет, Саск., засилає щирий привіт журналові „Промінь" і його редакції з нагоди 25-літнього існування і бажає доброго здоров'я і найкращих успіхів на майбутнє.

Засилаємо $25.00 на Ювілейний Фонд.

Марія Рудей, голова
Анна Н. Козунь, секр.

— — —

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь" членки відділу ім. Доньки України в Реджайні складають щиру подяку Редакційній Колегії за щиру і віддану працю у чверть-столітті редагування і видання „Променя" та бажають їй кріпкого здоров'я і найкращих успіхів у майбутньому.

З нагоди ювілею складаємо $250.00 на фонд журнала.

За відділ — **Фіялка Губик,** голова
Анна Заліщук, секр.

— — —

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" засилаю $25.00 як мій дар. Бажаю всім працівникам найкращих успіхів на майбутнє. Щасти Вам, Боже.

Марія Якович Татарчук, Торонто

— — —

До Редакції „Промінь"

З нагоди 25-літнього ювілею журналу бажаю висловити велике признання за Вашу цінну працю і засилаю найкращі побажання успіхів на майбутнє.

При цьому висилаю $37.00, а з того $25.00 на ювілейний фонд, а 12.00 на передплату на 1986 рік.

Параскевія Тріщук, Оттава

— — —

Відділ ім. Лесі Українки у Фовм Лейку, секретарка Вероня Гарас прислала $50.00 на Ювілейний фонд „Променя". Цю суму відділ рішив доповнити до ранішого дару $25.00, отже разом $75.00.

Членки відділу влаштували розігравку під час свого храму — харчові кошики і ляльку і з того доходу дали $100.00 на вишивані митрополичі ризи — ювілейний дар хрещення України.

Вероня Галас, секр.

— — —

Dear Editor,

First of all congratulations are in order on your 25th Anniversary of Promin. To me the Journal is very interesting, I am receiving this Journal since 1961. Today I am enclosing $25.00 for the Anniversary fund. Keep up the good work of our Journal.

Yours truly,
Mrs. R. Baran

— — —

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь", та у шосту річницю смерти нашої дорогої мами, бл. п. Василини Никіфорук, яка упокоїлась 19-го листопада, 1979 року, посилаємо $100.00 на журнал „Промінь".

Син Стефан і невістка Юлія Никіфоруки

— — —

Відділ ім. Ольги Кобилянської у Портедж ля Прері, Ман. засилає $25.00 на Ювілейний фонд журналу „Промінь" з нагоди його 25-ліття .

Бажаємо щастя і здоров'я нашій редакторці на дальші літа працювати для нас.

Текля Тровська, голова
Тес Ахтемячук, секр.

— — —

Відділ ім. Кн. Ольги в Принц Алберт, Саск. складає ґратуляції редакції журналу „Промінь" у його ювілей 25-ліття.

З цієї нагоди висловлюємо признання за цінну освітню працю для українського жіноцтва. Дай Боже, щоб Ви і надальше поширювали наше українське слово та нашу культурі в рідній українській мові.

Оцінюючи виховні вартости журналу, вітаємо його Редакцій Колегію і засилаємо $100.00 на ювілейний фонд „Променя".

За відділ ім. Кн. Ольги:

Євгенія Палідвор

— — —

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь", засилаю найкращі привітання і висловлюю найщиріші побажання редакторці, пані Н. Когуській і всім співпрацівникам. Нехай Господь благословить Вас всіх, добрим і кріпким здоров'ям, щоб могли продовжувати цю цінну працю з найкращим успіхом на довгі роки.

Залучую $50.00 на Ювілейний фонд.

Анна Баран, Роса Ривер, Ман.

Товариство Українських Бандуристів – надія на розвиток та збереження української культури

Бандура уже давно стала символом нескореної України: нашої музики, культури, боротьби проти поневолення, та взагалі символом української душі. Тому не дивно, що не зважаючи на відмирання української еміґрації, наших організацій та установ, шкіл та церков, бандура все-таки залишається популярним інструментом не тільки серед старших, але й серед нашої молоді. Про це може посвідчити той факт, що не зважаючи на зменшення кількости українців на Заході через відмирання старших та асиміляцію молодших, за останніх десять років помітно зросло зацікавлення нашим національним інструментом.

Майже у кожному місті виросли кобзарські школи та ансамблі, підросло уже ціле покоління молодих бандуристів та бандуристок. З приємністю можна зауважити що більше половини Української Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка — молодь, а на концерти збірних ансамблів у Торонто в 1983-му та в Нью-Йорку і Філядельфії у 1984-му приїжджало по більше ніж 120 молодих бандуристів із США, Канади та Європи.

Власне такими молодими бандуристами було засноване Товариство Українських Бандуристів три роки тому. На перший з'їзд приїхало зовсім небагато людей — менше двадцяти, та й цілі щойно заснованого товариства були скромні: налагодження зв'язку між бандуристами у різних містах та країнах, поширення бандури серед української та неукраїнської публіки, тощо. З часом, проте, стало ясно що новостворена організація має багато ширші можливості. Тому що від початку Товариство було створене молоддю, без домішків політики, за короткий час воно розрослося і провело кілька успішних проєктів: Уже зимою 1982 року понад тридцять молодих бандуристів приїхали до Детройту записати платівку „Літа молодії" під керівництвом покійного Григорія Китастого. Згодом був проведений дуже успішний інкрустований курс, а за деякий час налагодилось видання підручників та збірників нот для бандури. Відтоді було опубліковано уже 12 таких збірників. Та найуспішнішими проєктами товариства виявилися згадані вище концерти, перший підчас з'їзду СКВУ у 1983 році, наступні два у Нью-Йорку та Філядельфії у грудні 1984 року. На кожен приїхало понад 120 учасників, більшість яких мала менше 25-ти років. Усі три концерти мали потрясаюче враження на публіку: не часто побачиш стільки української молоді в одному місці, та ще й з бандурами. Проте ще більше враження створили ці концерти на самих учасників: вони не тільки приїхали загртти на концерті, але й приїхали добровільно, з власної охоти, часто вкладаючи немалу суму грошей на транспортацію та перебування у Нью-Йорку.

Одним словом, стало ясно що Товариству можна досягнути багато більше ніж простого об'єднання бандуристів із різних міст; стало ясно, що з допомогою бандури, української музики та таких спільних справ можна якось протиставитись згубній асиміляції та апатії серед української молоді. Тому у плянах товариства сьогодні — видання книжок на етнографічні, музичні, та взагалі на культурні теми, видання якісних записів української музики, організація таборів на яких викладатиметься не тільки бандура, але й інші народні інструменти, кляси культури, української мови та історії.

Важко переоцінити важливість такої роботи. Досить подивитися, наприклад, на становище України у Радянському Союзі: ведеться посилений наступ на все українське, проводяться все сильніші репресії, а русифікація уже давно стала офіційною політикою уряду. Не набагато краще положення і на еміґрації: досить послухати випустників наших суботніх шкіл або порахувати молодь у наших церквах та організаціях. Тому появляється якась надія на наше майбутнє, коли бачимо як сама молодь повертається до українства та починає цікавитись своєю культурою та минулим, коли дивимось на таку організацію як Товариство Українських Бандуристів. Може і за п'ятдесят чи й за сто років можна буде з гордістю згадати слова козацької думи: А слава не вмре, не поляже, однині — до віка!

В. Мороз

Society of Ukrainian Bandurists
84 - 82 164th Street,
Jamaica, New York 11432
Tel.: 718 • 658-7449

ПРЕСОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Соль Літтман, представник Центру Симона Візенталя, скликав 25 липня ц. р. в Торонто пресову конференцію з метою дальшого посилення акції проти українського суспільства в Канаді.

На цій конференції Літтман заявив, що українці проводять збірку на мільйоновий фонд, щоб „перешкодити в здійсненні" мандату Комісії Дешена, яку створено для прослідження, чи в Канаді перебувають воєнні злочинці. Ця пресова конференція була реакцією на демонстрацію, зорганізовану українськими молодечими організаціями, 20 липня ц. р. в Оттаві, як протест проти можливого використовування совєтської евіденції федеральною комісією Дешена.

Літтман оскаржив українців, що вони стараються створити „пропаґандивний туман" з метою переконати Комісію, що в Канаді нема більшого числа воєнних злочинців, та щоб від цієї справи відвернути увагу уряду. Він промовчав офіційну заяву Комітету Українців Канади, який підтримав створення Комісії для знайдення і покарання ПРАВДИВИХ воєнних злочинців.

Про збіркову кампанію Комісії Захисту Громадянських Прав Літтман сказав, що фонди, які не витратяться на адвокатів, призначиться на поширювання т. зв. „дезінформації".

Про становище українського суспільства в Канаді говорив д-р Любомир Луцюк, голова Відділу дослідів в Комісії Захисту Громадянських Прав. Луцюк заквестіонував, наскільки можна довіряти совєтським свідченням, як навіть самого Візенталя названо нацистським колябораптом в одній статті з совєтської преси.

Він теж заперечив твердження Літтмана, що в Америці вживають совєтську документацію й що ще не було випадку, де було б доказано, що їхня документація була підроблена, хоч загально відомо, що американські суди відкликали совєтські документи якраз через згадану причину.

За Комісію Захисту Громадянських Прав:

Іван Новосад в. р., президеент КУК
Іван Григорович в. р.,
Голова Комісії З.Г.П.

ВШАНОВАНО ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇНЬ

Кожного року Комітет Українок Канади в Тандер Бей, в міру своїх можливостей, влаштовує Свято Героїнь; це окрім інших проявів многогранної праці та участи в імпрезах влаштовуваних Комітетом Українців Канади. Цього року Свято Героїнь відбулося в неділю 24. 2. 1985 в пополудневих годинах, в домівці „Зоря" в так званому Вест Форті. Підготовкою програми занялась друга заступниця голови — пані Анна Гук, яка завжди добре вив'язується із взятого на себе обов'язку. Свято відкрила вступним словом працьовита через кілька каденцій — г о л о в а пані Оля Михайлишин, відтак пані Анна Гук заповідала по черзі програмові точки. Святочну доповідь прочитала пані М. Присунька. В програмі виступила з кількома піснями, добре відома українській громаді з частих виступів солістка — пані Тоня Петранюк, молода надійна бандуристка Ліса Клименко акомпаніювала, як також відіграла на бандурі „фантазію", деклямував учень рідної школи — молодий Марко С а в ч у к, гарною рецитацією зарепрезентувалась пані Орися Яремчук, кінцеве слово сказала пані Т. Трасковська і українським національним гимном свято закінчено. Відтак присутніх Комітет Українок Канади вгощав чаєм та солодощами. Українці в малих місцевостях мусять обмежуватись і до скромних програм, щоб завжди була затримана оригінальність. Тому цьогорічне відсвяткування Українських Героїнь проведено відмінно, цебто двома частинами: концертовою частиною і прийняттям. Гостей при дверях вітали пані: Анет Мурфі і Михайлина Процик а пані з Ліги Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ) допомагали в приготуванні і подачі перекуски. Слід підкреслити, що за головства пані Олі Михайлишин припало відзначити 40-ліття Комітету Українок Канади та 100-ліття українського жіночого руху, на якому змістовну доповідь виголосила пані Д. Черевик з Вінніпеґу. Дохід з Свята Героїнь наш Відділ призначив на журнали: „Наша дорога", „Промінь" і „Жіночий світ". Праця нашого відділу проходить успішно завдяки гармонійній співпраці складових жіночих організацій, що засвідчує про ідейність організованого жіноцтва.

Марія Хандон

У шості роковини упокоєння моєї дорогої дружини, мами, улюбленої внуками і правнуками, бабуні і прабабуні, св. п. Василини Никифорук, яка відійшла від нас у вічність, дня 19 листопада 1979 року в Норт Бетелфорд, Саск., у її пам'ять складаємо дар як нев'янучий вінок на ювілейний фонд журнала „Промінь" якого вона дуже любила читати в сумі $25 00.

Муж Андрій (Никифорук) з родиною,
Норт Бетлферд, Саск.

— — — — —

У першу річницю смерти моєї хресної донечки Софії Соломон (з дому Паламар, Косів-Давфин, Ман.), яка упокоїлась 15 листопада 1984 року у Вінніпезі, в її пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Анна Олійник, Вінніпег

ДО ІСТОРІЇ НАШОГО ЧЛЕНСТВА

Катерина Рожак віддавна членка Союзу Українок Канади, тепер є голова Відділу Союзу при парафії Св. Ілії, Едмонтон, Альберта.

During the Crusades (хрестоносець) in Palestine in the year 1160 no one looked after the injured. As a result, a group of people organized themselves using St. John as their Patron Saint, and started caring for the wounded. At present, the St. John's Hospital of Jerusalem which looks after eye diseases stands on the same spot as the original hospital.

As wars continued, the knights of St. John were chased out of Palestine so they settled in Malta, Crete and Cyprus where they built large castles. Later they returned to Jerusalem. The Order of St. John, whose emblem is the Maltese Cross, spread to all the countries of the British Commonwealth. Their motto is "FOR THE SERVICE OF MANKIND."

To be efficient in the St. John Brigade you have to be present at most meetings (two a month), pass an annual first-aid examination, go on public duty and administer first-aid to injured or ill people at large gatherings.

In 1948 Katherine Rozak received her First-Aid Certificate and has been a member ever since fulfilling the requirements of the Association. In 1978 she received recognition for five hundred hours of volunteer service. In 1983 she was invited to Ottawa where the Governor-General of Canada, Edward Schreyer, presented Katherine Rozak with a LONG-SERVICE medal.

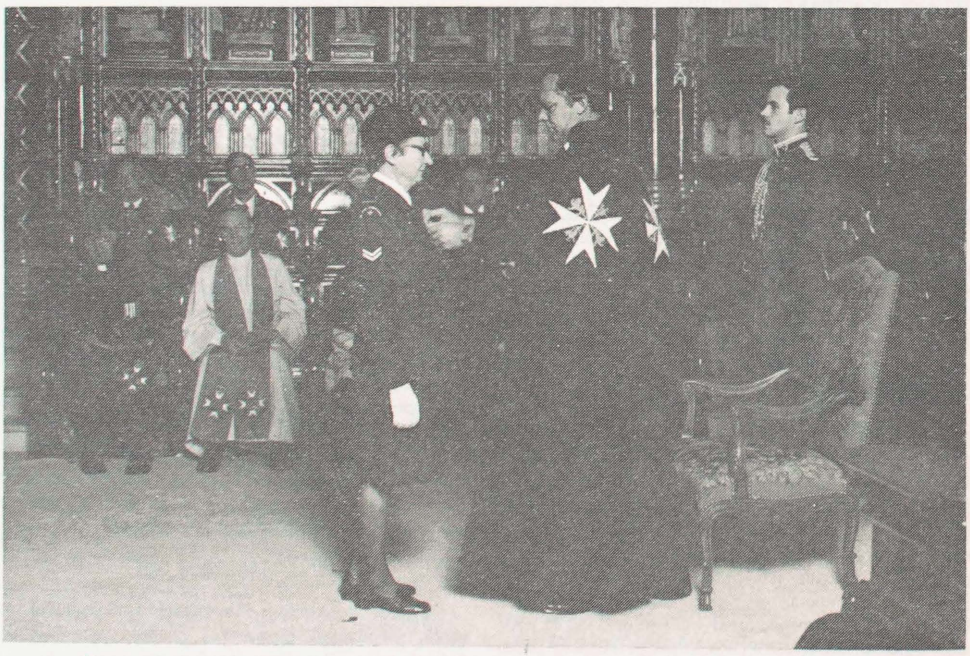

Катерина Рожак отримує медалю від губернатора Шраєра за довголітнє служення.

Кожний з нас відчуває інстинктовно, що всі гарні почування на світі менш варті, ніж одно добре діло.

Ловел

— — —

Через вплив літературного слова стаємо іншими людьми, багатіємо новими думками, стаємо до нових чинів. **Ю. Тис**

На двоє сотворене Богом вино:
Розумним на радість, на згубу дурному.
Багатство — на двоє теж дане воно:
На добро милосердним, на згубу скупому.

І. Франко

DONATIONS TO AMNESTY INTERNATIONAL
by Branches of the Ukrainian Women's Association of Canada
1984 – 1985

British Columbia:

Vancouver — Lesia Ukrainka Branch	$ 50.00

Alberta:

Edmonton — St. John's Cathedral Branch	700.00
Edmonton — Lesia Ukrainka Branch	25:00
Myrnam — Olena Pchilka Branch	20.00

Saskatchewan:

Meacham — Ol'ha Kobylanska Branch	25.00
North Battleford — Olena Pchilka Branch	100.00

Ontario:

Long Branch — Sophia Rusova Branch	125.00
Ottawa — Lesia Ukrainka Branch	50.00
Total	$1095.00

At the National Convention of the Ukrainian Women's Association of Canada, August 19 - 23, 1981, Edmonton, Alberta, the following resolution was presented by the National Executive of the U.W.A.C., in English translation, "The National Convention of the Ukrainian Women's Association of Canada appreciates the importance of the work of Amnesty International, which is a world wide organization dedicated to the defence of political prisoners of conscience. The Convention calls upon the members of the Ukrainian Women's Association of Canada and all members of the Ukrainian community in Canada to become involved in the work of Amnesty International to improve the lot of all prisoners of conscience of the world and, thus also the fate of prisoners of conscience in Ukraine."

See Promin, No. 10, October 1981, page 2 for the Ukrainian version of the above resolution.

At the National Convention of the Ukrainian Self-Reliance League of Canada, July 7-10, 1985, Winnipeg, Manitoba, the following proposition was adopted, in English translation, "That members contact and co-operate with existing groups of Amnesty International in Canada which are concerned with the political prisoners of conscience in the USSR."

See Ukrainian Voice, August 5, 1985, page 10 for the Ukrainian version of the above proposition.

Great credit and gratitude are due to those branches of the Ukrainian Women's Association of Canada which continued to support the work of Amnesty International in the past years.

Amnesty International has appealed on behalf of the following Ukrainian prisoners of conscience in the past year:

OL'HA MATUSEVYCH — age early 30's, is married to the historian Mykola Matusevych, married to the historian Mykola Matusevych, who, in November 1976, became one of the founding members of the Ukrainian Helsinksi Monitoring Group, one of several unofficial groups set up by Soviet citizens to monitor the Soviet government's compliance with the final act of the 1975 Helsinki Final Accords. He was arrested in April 1977, charged with "anti-Soviet agitation and propaganda" and sentenced to 12 years imprisonment.

Following her husband's arrest, Ol'ha Matusevych resigned from the Communist Youth League and took his place in the Helsinki Monitoring Group. In 1979, she tried to emigrate. In March, 1980, she was arrested, following a search of her home in Kiev. She was sentenced to three years in a corrective labour colony in Odessa for "circulating anti-Soviet slander".

Shortly before she was due for release in 1980, a new charge was brought against her; that of "anti-Soviet agitation and propaganda" under Article 62 of the Ukrainian Criminal Code. This charge carries a 12-year sentence of imprisonment.

The July-August, 1985 issue of Promin contains a declaration by Ol'ha Matusevych, sent from a labour camp in Mordovia and addressed to the Presidium of the Supreme Soviet of the USSR.

She declares that to be openly Ukrainian in the USSR is to be considered the worst state criminal, subject to threats, harassment, beatings and blackmail. She further declares, that on this Day of the Ukrainian Political Prisoner, January 12, she vows to continue to the Ukrainian with all her heart and soul.

ZORYAN POPADYUK — a Ukrainian philology student, he has been imprisoned since 1973, when he was 20, and is scheduled to remain a prisoner of conscience until 1998.

Zoryan Popadyuk was studying at Lviw university when he was arrested in March 1973. He was one of eleven young men accused of belonging to an unofficial group which advocated a referendum on Ukraine's membership of the Soviet Union. He was convicted of "anti-Soviet agitation and propaganda" and sentenced to seven years of prison to be followed by five years internal exile. He was sent to a labour colony in Mordovia, where he staged hunger-strikes and wrote appeals which, among other things, called for the release of women prisoners of conscience in the USSR.

As a punishment he was jailed in Vladimir prison, in the ancient city of that name, 175 kilometres east of Moscow, for three years. Here he contracted tuberculosis and became severely depressed. In 1980 he began his internal exile in a remote village in the Central Asian republic of Kazakhstan.

Two years later he was rearrested and charged with conducting "anti-Soviet agitation and propaganda" in private letters to friends. He was given a further 15 years imprisonment and internal exile. He is now reported to be making parts for electric irons in a strict regime corrective labour colony in the Perm region.

Amnesty International is concerned about his health. He is reported to have had several mild heart attacks and has had two infected segments of his right lung removed.

MYKOLA HORBAL — born 1941, poet, comes from the Ternopil region in Western Ukraine and was a teacher of aesthetics (the philosophy of art and beauty) at a teacher's institute. He is married and has one child.

He was first arrested in 1970 after he had written a ballad called Duma in the Ukrainian folk style. He was accused of Ukrainian nationalism and sentenced to five years in the strict regime corrective colony in the Perm region, about 1200 kilometres east of Moscow. A further two years of internal exile was spent in the territory of Komi, ASSR, approximately 400 kilometres east of the city of Archangel and about 200 km. from the shores of the Arctic Ocean.

On his release, in 1977, Horbal joined the Ukrainian Helsinki Monitoring Group. In 1979 he was arrested and sentenced to five years imprisonment for "attempted rape" and "resisting a militiaman in the course of his duty". Amnesty International received detailed information about the circumstances of his arrest and concluded that the charges against him were false.

Just two days before Horbal completed the second five year term of imprisonment, on October 22, 1984, a fresh criminal charge was brought against him. He was charged with "circulating anti-Soviet slander" in private conversations with other prisoners. He faces another three years in prison.

Since the founding of the Ukrainian Helsinki Monitoring Group in 1976, set up to check on the Soviet Government's compliance with the human rights provisions of the 1975 Helsinki Final Act, nineteen of its members have been imprisoned, Amnesty International has adopted them all as prisoners of conscience.

IOSIF TERELYA — born in 1943, is a Ukrainian Uniate Catholic activist and a campaigner for the legalization of the Ukrainian Uniate Church. He is married and has two children. He was brought up in a communist home but loved going to church with his grandmother.

Around four million Ukrainian Uniate Catholics lost their religious freedom in 1946 when the Soviet authorities dissolved their church and imprisoned their priests.

It appears that Terelya began advocating Ukrainian cultural and religious traditions in his teens because in 1962 he was arrested and sentenced to four years in an Uzhhorod prison. He escaped but gave himself up on the promise of a pardon by the Soviet authorities. Instead, he was sentenced, in 1967,to eight years in a strict corrective colony in Mordovia. Part of the time he was confined in a psychiatric hospital.

He was released in 1976 but was not allowed to make a living. No organization would hire him. His wife was dismissed from her position and they lost their apartment. They were forced to live by odd jobs, moving from place to place, in his words, "chased all over Ukraine like a deer".

In September 1982, Terelya formed an unofficial action group of five persons to petition the government to lift the ban on the Church and to open new seminaries. Later that year he was arrested and charged with being a parasite, an idle person, who did not earn a proper living.

The conviction carries a three-year term of prison.

In February 1985, Terelya was arrested and charged with "anti-Soviet agitation and propaganda". This conviction carries a sentence of 12 years imprisonment and internal exile.

(See Martyrology of the Ukrainian Churches, Volume II, compiled and edited by Osyp Zinkewych and Rev. Taras R. Lonchyna, published by V. Symonenko Smoloskyp Publishers, Toronto & Baltimore, 1985 for Terelya's description of how he was treated during his second imprisonment. It is horrendous reading).

VALERY MARCHENKO — born in 1947, a graduate of the faculty of philology in Kiev, worked for the magazine "Literaturna Ukraina" and was a translator of English works and of other eastern languages.

He was first arrested in 1973, charged with Ukrainian and Azerbaydzhan nationalism and sentenced to six years in a strict regime corrective colony in the Urals and two years internal exile in the Kazakhstan region.

Marchenko had suffered for many years from a kidney disease, so, upon his release in 1981, he applied for permission to travel to Italy for medical treatment but this was refused.

In October 1983, he was rearrested on the old nationalism charge, but this time, a third one was added, the Kazakh. It so happened that during his internal exile in Kazakhstan, he had been hospitalized. While in the hospital, he had suggested that the medical bulletins be issued in the Kazakh language, since the village people in that area did not understand Russian.

Marchenko was now suffering great pain, but, nevertheless, he was sent to the harshest category of corrective labour colony at Perm on a journey which took 55 days. He was expected to do his share of work despite his serious ill-health.

In July 1984, he was moved to a hospital in the city of Perm, suffering from severe nephritis and high blood pressure. In September he was transferred to a prison hospital in Leningrad which did not have kidney dialysis equipment, which he needed to sustain life. His mother, Nina Marchenko, pleaded with the authorities to allow a kidney transplant, offering her kidney so her son could live. This was refused.

For four days before his death, she tried to see him and was finally given permission when he was already unconscious. He died of kidney failure on October 7, 1984 at the age of 37. His mother was allowed to take his body to Kiev for burial.

And so the twenty-first century Ukraine has its martyrs. They must not be forgotten.

Convenor of International Affairs
Helen Raycheba,

"Reflections on the Past of a Nation"

by Leonid Bencel
October 20 — December 1, 1985.

The Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon, will be featuring the works of Leonid Bencel of Seattle, Washington, from October 20 — December 7, 1985. A public opening and reception, for Mr. Bencel's exhibit entitled "Reflections on the Past of a Nation", will be held Sunday, October 20 at 2:30 p.m. The artist will be in attendance.

The works exhibited include oil paintings, pencil drawings and colour photo print reproductions from the last ten years. They depict Ukrainian historical episodes and personalities. A prominent theme, the Ukrainian Kozak, expressed in rich colours and fine detail, shows Bencel's love of Ukrainian history and heritage. Mr. Bencel utilizes warm colour, especially the colour red, to produce his striking works. Some have likened his style to photo realism, although the wistful energetic quality of his work creates an impression of its own.

Exhibitions of Leonid Bencel's work have been shown throughout the United States and Canada, including: New York, San Francisco, Portland, Vancouver, Edmonton, Calgary and Winnipeg.

Mr. Bencel, who holds a Masters degree from the University of Washington, studied art in Munich, Germany. Originally from Ukraine, Mr. Bencel is now dedicating his life to art after an extensive period in academic circles as a professor of linguistics languages and history.

The fact that Leonid Bencel is also an accomplished fencing master contributes to his realistic portrayal of sword wielding warriors in some of his art. He is an advisor to the Seattle Repertory Theatre on the techniques of fencing.

Mr. Bencel's talents and creativity involve

MISS KIEV PRINCESS, 1985

Laura Dawn Zaleschuk was crowned "Miss Kiev Princess" at the Third Annual Kiev Pageant in Regina held under the auspices of the Ukrainian Canadian Committee. Laura was sponsored by the Daughters of Ukraine Branch of the Ukrainian Womens Association. The contestants also voted Laura "Miss Congeniality". The other candidates were Paula Soroka, first runner-up sponsored by St. Athanasius U.C.W.L.; Tanya Kezama, Chaban Ukrainian Dance Ensemble; Brenda Ann Oleskiw, St. Basils U.C.W.L. and Susan Andrus, Tavria Ukrainian Folk Dance Ensemble. Chairperson of the Pageant was Jayne Pollock, Vice-Chairperson — Natalie Ostryzniuk.

Prior to the pageant the young ladies were special guests at a numhber of social events in the community.

The contestants were judged on general knowledge, modelling, public speaking and talent. Laura's topic was "Four historical sights I would like to see if I had a chance to visit the Ukraine". For the talent portion she sang two songs, "Vechirnia Pisnia" by Yaschenko and the folk song "Choboty". She was accompanied by Olenka Lozowchuk and Darcy Syrnyk. Laura's chaperone was Sonia Bremner.

Lisa Hamernick, the 1984 Miss Kiev, presented Laura with the crown as well as a regal bouquet. On behalf of the Ukrainian Canadian Committee, President Eugene Kernosky presented Laura with the first volume of the Ukrainian Encyclopedia and a scholarship. The Regina TYC Branch also made a presentation to her.

Laura is the daughter of Rev. Michael and Anna Zaleschuk. She has two sisters — Larisa and Tanya and brothers Tim and Evan. She was born in Yorkton and took her elementary schooling in Winnipeg, moving to Regina in 1980. She is a graduate of Central Collegiate in Regina and is presently enrolled in the Faculty of Science at the University of Regina. Laura has been a member of Jr. and Sr. CYMK, vice-president of the provincial CYMK in charge of religion; a student of ballet and Ukrainian dancing; has played piano, bandura, violin and oboe and is a member of the church choir. She attended Mohyla Institute Summer Immersion Courses in 1980 and 1981 and the Saskatchewan Summer School for the Arts and Fort San.

As Miss Kiev, Laura has represented the Ukrainians at a number of multicultural events as well as at the Kiev Pavillion during Mosaic '85. During Mosaic she also performed several songs during the entertainment.

Laura will be instructing at Trident Camp at Chrystal Lake near Canora, Saskatchewan this summer and also will be fulfilling her wishes of the pageant of visiting the Ukraine in August.

We wish her good luck in all her endeavours.

Daughters of Ukraine Branch,
Regina, Sask.

Ukrainian Museum of Canada receives University Collection

The Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon, has recently received a collection of artifacts from the Guilford Historic Costume Study Centre, of the College of Home Economics at the University of Saskatchewan.

The Ukrainian collection consists of 83 artifacts including several shirts, belts, coats and skirts, made in Ukraine, and pysanky (Easter eggs). Many of these were part of a larger collection assembled in the 1920's by the University of Saskatchewan. This University collection constituted a small museum located in the Physics building. It was later housed in the Old Victoria School on campus until the late 1930's. At that time, the University collection was distributed among various departments, with textiles being located at the College of Home Economics.

The Guilford Historic Costume Study Centre was founded in 1984, to collect and catalogue artifacts pertinent to the study of costumes of the Canadian prairies. With a change in policy, the Centre is presently focusing on Western Canadian produced textiles and, as a result, the Ukrainian Museum of Canada has become custodian

(Continued on page 19)

him in varied activities. He has chaired the prestigious Magnolia Arts Festival, and a few years ago, he starred in a movie made for television in which he portrayed a villainous prince.

OSVITA STUDENTS REMINDED

MULTILINGUALISM WAVE OF THE FUTURE

Unilingualism is no longer adequate in the ever-shrinking world sphere and multilingualism is the direction of the future, 29 students of the Osvita program were told at their convocation ceremonies Saturday.

Boris Melnyk, rector of St. John's Institute which runs the summer Ukrainian high school immersion program, noted that many Ukrainians who occupy a high profile in North American life came through one of the many Ukrainian national institutions.

Speaking at the ceremonies, Melnyk attributed the high Ukrainian profile to the fact that Ukrainian is the 13th largest spoken language in the world.

The ceremonies featured an awards banquet along with a concert in which students of the month-long course demonstrated their talents in dancing, singing, playing musical instruments and in dramatic presentations.

Students of the program get accredited with department-approved certificates in Ukrainian 10, 20, and 30 — equivalent to high school credits.

Although — St. John's is affiliated with the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, it is open to all denominations.

Receiving academic awards for Ukrainian 30 were Gail Durupt, Christine Hornofluk and Stephan Stan. Ukrainian 20 recipients were Susan Boyko, Marsha Sydor and Paul Lesack. Awarded for Ukrainian 10 were Xina Chrapko, William Holyk and Natalie Ozipko.

Students in the programs came mostly from Alberta and British Columbia, but there was one from Burlington, Ontario.

Other students in this year's program are:

Catherine Bucyk, Jeff Harris, Stephanie Shostak, Christina Demchyshyn, Lori Byers, Marilyn Demkiw, Justine Fedak, Corrine Gravell, Karla Palichuk, Ivan Shostak, Katherine Holyk, Gregory Hornofluk, Julie Ann Olchowy, Colleen Poliakiwski, Cornell Zubritsky, Dean Mazur, Robert Gramiak, Sandra Chumer.

Osvita 85 staff included: Alice Chumer, secretary, Dr. Elaine Harasymiw, principal, Iris Zwozdesky-Ciona, director, Irene Snihurowych, Ukrainian 10, Melody McLean, Ukrainian 20 and choir, Simon Semchyshyn, Ukrainian 30 and male counselor, Prof. Yar Slavutych, history and geography, Julia Blazuk and Helen Elkow, drama, Douglas Goshko religion, Patricial Lychak, Ukrainian dance and female councelor, Myron Sembaliuk, Ukrainian dance, rozpys and instrumental music, Lorraine Osachuk, bandura, Audrey and Taras Uzwyshyn, pottery, Roman Petriw, photographer.

Guest lecturers included Bishop John, Rev. I. Stus, Jaroslav Balan and Isadore Goresky.

One-Year Library Catalogue Project

The Ukrainian Museum of Canada, Saskatoon has received $71,765.00 to produce and disseminate an integrated catalogue of its library/ resourse centre holdings during a one-year special project. Funded under the Canadian Studies Research Tools Program of the Strategic Grants Division Social Sciences and Humanities Research Council of Canada, the integrated catalogue project will increase accessibility to uncatalogued and hitherto unknown materials pertaining to Canadian Ukrainian Studies. The integrated catalogue will serve as an aid to advanced scholarly research in disciplines pertaining to the history, settlement, cultural, economic, spiritual and community life of Canadians of Ukrainian origin.

It is anticipated that the integrated catalogue will be utilized by University libraries, museum and gallery libraries, departments of education, advanced research scholars, cultural and educational institutions and multicultural agencies at national, provincial and local levels.

Project personnel will include a Project Coordinator, Project Librarian and a Project Library Technician.

(Continued from page 18)

of the outstanding collection of Ukrainian pioneer artifacts.

The Guilford Historic Costume Study Centre was named in honour of Professor Marjorie Guilford, assistant dean af the College of Home Economics from 1976 - 1978 and long-term member of that faculty.

НАШИМ ДІТЯМ

Осінь

Висне небо синє,
Синє, та не те!
Світить, та не гріє
Сонце золоте.

Темная діброва
Стихла і мовчить;
Листя пожовтіле
З дерева летить.

Хоч би де замріла
Квіточка одна,
Тільки й червоніє,
Що горобина.

Здалека під небом,
В вирій летючи,
Голосно курличуть
Журавлів ключі.

Я. Щоголів

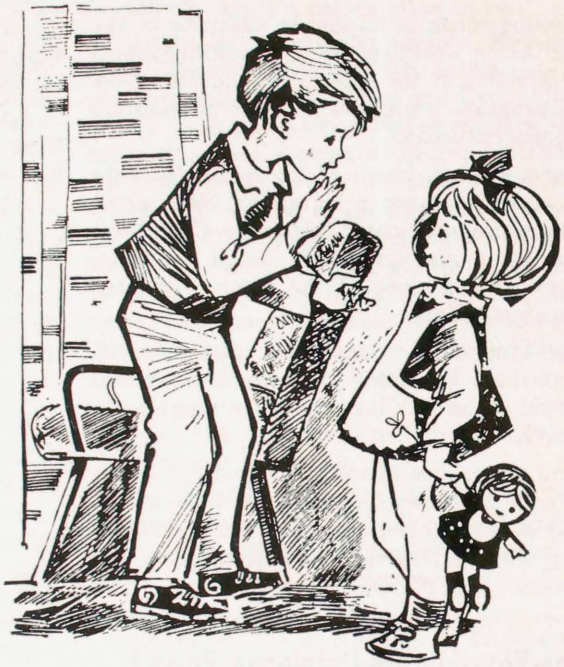

Не хочу бути слабшим

Петро вчиться в першій класі. А сестричка його Марійка ще не вчиться в школі, їй шість років. Вона піде до школи в наступному році.

У Петра велика біда: ліноші. Щоб навчитись добре читати, треба взяти книгу, відкрити її й читати вголос. Читати півгодини, читати щодня.

А Петрові не хочеться брати до рук книги. Не хочеться читати, гуляти ж веселіше! Прийде Петро додому, покладе книги, пообідає й біжить гуляти. Восени грає в м'яча, взимку одягає на ноги ковзани. А книги лежать.

Минуло півроку. Всі діти вже добре читають, а Петро ледве слово з складів складає. Прийшла одного разу вчителька до матері Петрової та й говорить:

— Якщо Петро щодня не читатиме, залишиться на другий рік у першій класі.

Сидить Петро біля столу. Соромно йому.

А Марійка говорить:

— От добре, залишайте Петра на другий рік, я з ним разом ходитиму до школи.

Почервонів Петро, аж сльози в очах затремтіли.

Марійка продовжує:

— Я вже добре вмію читати.

Взяла Марійка зі столу книгу й стала читати.

— Ти читаєш, як найкращі мої учні, — похвалила вчителька.

Пішла додому вчителька. Петро сидить біля столу й думає:

„Не хочу бути слабішим від Марійки! Заставлю сам себе..."

Розкрив книгу, почав читати. Надворі сніг блищить, сонце сяє, ковзани під лавкою лежать, горобці цвіринькають... Так хочеться гуляти! Але як подумає Петро, що в одній класі з Марійкою доведеться вчитися, страшно йому стає... І він читає, читає

....Щодня тепер прийде Петро додому, пообідає й за шапку, щоб гуляти йти.

А маленька Марійка запитує:

— Петре, будемо в одній класі вчитися?

Почувши ці слова, Петро кидає шапку й сідає за книгу.

В. Сухомлинський

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ОЛЕКСИ І ПАВЛИНИ ХОМИНІВ

Не всім щастить дочечкатися 50-ліття свого подружжя в доброму здоров'ю. До таких щасливих подружніх пар належать Олекса і Павлина Хомини в Саскатуні, які справляли ювілей 50-ліття свого подружжя 30-го червня 1985 р. з участю своїх дітей,, внуків, близької і дальшої рідні та друзів і приятелів.

Святкування почалося Молебнем у катедрі Пресв. Тройці, що його відправив настоятель прот. Максим Олесюк при співучасті великого числа учасників. Після того відбулася пишна вечеря в новому готелі Рамада до звуку українських мельодій оркестри. Господарем свята був Богдан Марущак, племінник ювілятки пані Павлини. Програма складалася з читання привітів, співу, розвагових точок і промов.

Господар представив дітей ювілятів. Найстарший син Методій закінчив інженерію в Саскачеванському університеті, працює в Торонто, дружина Сандра, діти — Михайло і Рахиля. Єдина дочка ювілятів Еевелина, медсестра, доповнювала освіту в Калґарському університеті, тепер є асистент професор в цьому університеті, одружена з Жан-Полом Ґілеміном, діти — Стефанія і Алексій. Син Кен, голова і управитель фірми його батька Відео-Вон Системс, наймолодший в родині, дружина Маргарета, донечка Кендра. На ювілею були брати і сестри ювілятів та дальша рідня, яких господар представив.

Господар перечитав письмові привіти, між якими були від визначних достойників — губернатора Канади мадам Жан Совей, прем'єр-міністра Канади Браєна Малруні. провідника опозиції Джан Тирнера, федерального посла Дон Равіса, прем'єра Саскачевану Ґрент Девайна.

Дуже мило було бачити, як внуки ювілятів по черзі вітали дідуся і бабусю деклямаціями, співом, грою на піяні. Кожне з них мало якусь свою спеціяльну точку для вислову привіту.

Далі покликано д-ра Дмитра Ціпівника до промови. Панство Хомини, сказав промовець, походять зі Сейнт Джуліен, біля Саскатуну, де осілося багато наших поселенців. Там обоє ювіляти виростали і вчащали до місцевої школи. Олекса здобув середню освіту в Ростерні і Вакав, а пізніше 1961 року закінчив курс з дипломом Бизнесової Адміністрації в Саскачеванському університеті. Пані Павлина має середню освіту. Вони побралися 1935 року і замешкали на фармі, на родинній господарці. Бажаючи дати своїм дітям нагоду на кращу освіту, вони вибралися до Саскатуну 1942 р., В короткім часі Олекса відкрив у Саскатуні своє власне підприємство електричних домашніх приладів, яке в скорому часі успішно розрослося і він розпочав ширше підприємство електронних приладів Відео-Вон Системс, яким управляє його син, а сам Олекса вже на емеритурі.

Панство Хомини мають за собою роки праці в українській громаді в Саскатуні. В часі будови нового Інституту ім. П. Могили Олекса був членом Дирекції кілька років. Вложив він працю в будову нової церкви Пресв. Тройці, очолював церковну громаду, був роками членом управи та працював у комітетах. Був головою Товариства

П-во Олекса і Павліна Хомини

Українців Самостійників та займав у цій організації інші пости. А вже найбільша його громадська заслуга це Пансіон ім. Ілариона. Як голова Дирекції Пансіону він вложив багато часу, труду і своїх грошей в будову цього дому, а недавно займався його розбудовою. Цим Пансіоном він здобув собі велике признання від українського суспільства. Крім праці в українській громаді, він бере участь і в загальних канадських організаціях. Він був у Дирекції „Кенада Винтер Ґиймс", був керівником збірковоі акції „Юнайтед Апіл", очолює Асоціяцію Домовласників над Вакав озером і займається проєктом будови греблі на річці, щоб вода в озері піднялася. Бере участь у політичній ліберальній партії. За його заслуги в суспільній праці місто назвало одну вулицю в Саскатуні його прізвищем. Хоч Олекса ніби відійшов від праці, сказав д-р Ціпівник, але фактично він далі активно заанґажований в різних ділянках. На закінчення він побажав ювілятам доброго здоров'я і довгого життя.

Другою бесідницею була Савеля Стечишин, яка, привітала ювілятів з їх великим днем, говорила про суспільну працю Павлини Хомин. Відколи панство Хомини перебралися до Саскатуну Павлина відразу включилася до Відділу ім. О. Кобилянської, а в Сейнт Джуліен вона була членкою тамошнього відділу від 1935 року. У відділі ім. О. Кобилянської вона займала різні становища — була касиркою, головою Кружка, референткою преси, господинею чайних прийнять, очолювала комітет відвідування хворих, була в комітет добродійної праці, була представницею до Саскатунської Жіночої Ради, до Комітету Українок Канади, до Асоціяції Консументів Канади, була референткою архівів. Крім праці у відділі, вона входила

до Провінційної Управи Союзу Українок Канади, до Управи Українського Музею Канади, в якім була касиркою кілька років. За працю в Музею вона отримала грамоту почесного членства. Цього року відділ ім. О. Кобилянської вшанував Павлину Хомин почесною грамотою за 50 років членства в Союзі Українок Канади. Вона також трудилася прикрасою Пансіону ім. Іларіона, розстарала багато гарних картин знаних малярів до вітальні і авдиторії. Крім того, вона подбала про виставку українських ручних виробів — вишивок, килимів, менших тканин,, кераміки, дереворізьби, писанок та іншого. Речі виставлені у шафах за склом. Частину тієї збірки Павлина привезла з України і є там рідкісні музейні речі. Ця музейна збірка звертає на себе увагу гостей, що часто заходять до Пансіону. Бесідниця закінчила свою промову, побажавши ювілятам доброго здоров'я і многих літ життя.

На закінчення програми говорив зворушено ювіляр, шановний Олекса Хомин, висловив велику радість, що родина і приятелі прийшли на це родинне свято, подякував усім за участь і гарне відношення. Він дещо цікавого переказав про пережиті моменти з його подружнього життя. Програму закінчено співом „НА МНОГІ ЛІТА!" Оркестра заграла до танцю й гості забавлялися до пізна.

Олекса і Павлина Хомини є знані з їх щедрих пожертв на громадські справи. Вони дали поважні пожертви на місцеву Катедру, Інститут ім. П. Могили, Колегію Св. Андрея, Пансіон ім. Іларіона, Український Музей Канади, Фонд Св. Володимира, Фундацію ім. Ю. Стечишина та на інші справи. З нагоди 50-ліття свого подружжя вони дали $100.00 на „Промінь" і $100.00 на „Вісник".

З нагоди ювілею батьків діти — Методій, Евелина і Кен склали $1,000.00 на стипендію у Славістичному відділі при Саскачеванському університеті.

Бажаємо шановним ювілятам — панству Хоминам доброго здоров'я та ще багато літ життя.

С. Стечишин

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА НИКОЛАЯ І МАРІЇ ПАЛАМАРИК

Кожне щасливе подружжя зустрічає з великою радістю день свого 50-ліття. Такий незабутній ювілейний день влаштували діти і внуки. Це був вияв вдячности і подяки батькам, які виховали своїх двоє дітей.

Ювілейне прийняття відбулося в Українському Народному Домі в Смокі Лейк в суботу, 20 липня, при участи сто гостей родини та приятелів. Почесний стіл, за яким засіли ювіляти, їх батько і мати п-во Рацой, дружки — О. Тирнова і А. Макаренко та два дружби — С. Російчук та І. Палічук, так само їх діти — дочка з чоловіком і син з дружиною.

Стіл застелений гарним вишитим настільником, на столі букет свіжих квітів, ювілейний торт і коровай — спекла матка Рацой. Програмою свята керував онук ювілятів Андрій Танасійчук. Молитву перед вечерею провели два внуки Михайло і Мелком Паламарики двомовно. Гості втішались смачною вечерою, знайомились одні з одними та слухали промов і привітів.

Наспіли привіти від провінційного та федерального урядів. Був читаний привіт з України від родини, листи від приятелів і родини, які не могли прибути. Привіт від посадника міста — п. Є. Брусов та п. В. Рацой від весільної забави, сенаторка М. Білеш, М. Кокотайло склала привіт і вручила подарунок, оцінилт вартість праці ювілятки в товаристві поверх 50 років. Найстарший внук Яків вітав ювілятів від внуків, а внук Тимофій підніс тост за здоров'я діда і баби. Найменші два внуки — Данило і Мирон передали дарунок від внуків — кольорову телевізію. На ювілей прибула родина з Альберти, Монтреалу, Онтаріо і Бр. Колюмбії.

На програмі промов останніми були ювіляти. Вони дякували дітям, що зорганізували їм такий незабутній вечір, дякували внукам за подарунки і всім госям, що прибули та за щирі привіти всім тим, що промовляли.

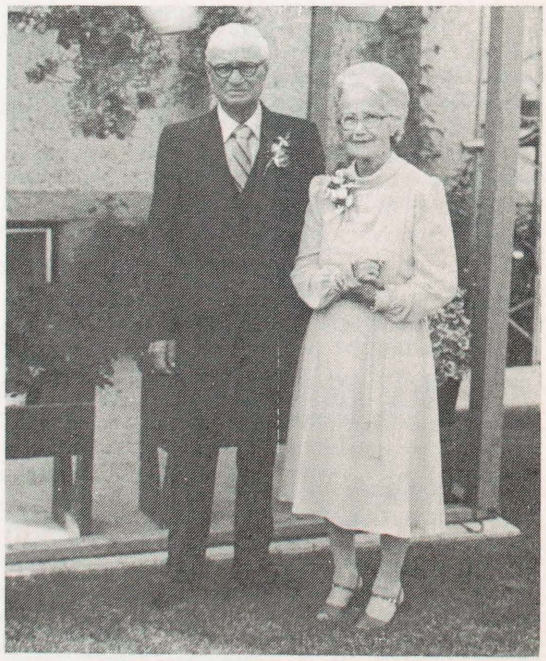

П-во Николай і Марія Паламарики

Після програми слідувала забава з танцями при оркестрі Митра Радомського. Гості забавлялися до дозволеного часу. Родина і приятелі належно вшанували ювілятів своєю присутністю і подарунками та побажали їм здоров': і многих літ.

З нагоди цього родинного свята п-во Николай і Марія складають $30.00 на журнал „Промінь".

Присутній

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

РІЧНИЙ ЗВІТ

Відділ Союзу Українок Канади при Катедральному Соборі Св. Івана в Едмонтоні закінчив ще один успішний рік річними зборами, що відбулися в неділю 2-го грудня 1984 р. Відділ має 278 членів, які співпрацюють на користь Катедральної Громади, молоді, церковних та світських установ та їх потреб. В цьому році відділ склав такі головно пожертви:

На Катедру Св. Івана	$40,533.98
Музейну Фундацію С.У.К.	2,000.00
СУМК	500.00
Фонд Св. Володимира	1,000.00
Колегію Св. Андрея	2,000.00
Інститут Св. Івана	1,000.00
СУС Фундація	1,000.00
Громаду Св. Антонія	1,000.00
„Український Голос"	1,000.00
Західню Єпархію	1,000.00
Садочок	240.00
Стипендійний Фонд	300.00
Для студентів на Літні Курси	2.000.00

За останній рік приходу було $95,436.85. Розхід на $93,632.80. Касирка відділу, Катерина Гарасим.

Річні збори перепроваджувала голова відділу, пані Джералдина Наконечна, а секретаркою була добр. Ю. Лучак. Настоятель громади, протопресв. Дмитро Лучак, провів молитву і привітав присутніх та зложив подяку членкам за корисну й пожиточну працю в церковній громаді. Слідував гимн Союзу, „За нами, Сестри". Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок: Емілію Пронюк, Ольгу Перун, Галю Ґрекул, Катерину Мелинку та Катерину Кругляк. Пан Петро Прокопів, голова управи Катедрального Собору, привітав членок та подякував за щиру працю, фінансову піддержку та за щиру працю у вихованні молоді при громаді. Звіти голів комітетів були подані на зборах в листопаді а на річних зборах звітували члени головної управи.

Голова, Джералдіна Наконечна, з'ясувала проробленну працю за останній рік. Вона сказала, що одна з наших найважніших цілей є заохочувати нашу молодь до участи в нашому церковному житті та щоб ця молодь включилась в наші українські звичаї та традиції нашого народу. Цього року до відділу прийнято 11 нових членок. В короткій формі, голова з'ясувала цілі та обов'язки різних комітетів та висловила найщирішу подяку всім за віддану й щиру працю.

Віра Понич, заступниця голови та Філя Кругляк, уступивша голова, заступали голову коли припадала потреба. Василина Леськів, заступниця, відповідала за похоронні й поминальні обіди, яких було 28. Пані Леськів виконувала цю працю вже 16 років. Докія Корпан, заступниця го-

Члени управи, перший ряд: Катерина Гарасим, Філя Кругляк, Джералдін Наконечна (голова), добр. Ю. Лучак, Докія Корпан, Леся Івасюк. Другий ряд: Анна Особа, Анастасія Сенів, Геня Романчук, Віра Понич, Анна Данилович. Третій ряд: Наталя Базюк, Софія Гриник, Надія Николин, Галина Смирна, Анна Пронюк, Оля Райчиба. Четвертий ряд: Марія Лазарук, Марія Косташ, Богданна Масло, Луїза Феняк, Наталка Гарасимів, Надія Боднар.

лови, очолювала різні підприємства в яких було 9 весільних прийнять, 3 подружні ювілеї, 7 парафіяльних обідів, 6 бенкетів, 3 соціяльні забави — разом 28 підприємств. Кожного місяця одна членка очолювала комітет приготовлення столів та видання страв на підприємства. За останній рік такі особи очолювали місячні комітети: Є. Євчук, К. Єринюк, В. Горобець, Н. Николин, О. Камінська, О. Козуб, І. Семен, К. Кругляк, В. Романчук, М. Шевчук, Е. Репка, Н. Боднар, С. Обоховська, Д. Корпан, К. Гобден.

Звіти секретарок: Добр. Ю. Лучак — рекордова — записувала всі протоколи місячних зборів та засідань управи. Приготовила Річний Звіт до „Променя". Марія Лазарук, кореспонденційна — читала обіжники, листи, картки на зборах відділу. Писала листи і дописи до „Променя".

Шкільні Комітети й Молодь:

1. Українська Школа, Школа Танців і Співу — голова комітету добр. Юстина Лучак. Учнів було 86. Кляси відбувались раз на тиждень, включаючи курси української мови, вищої кляси. Опріч науки, діти виступали в концертах у Катедральній залі та в домах для старших громадян міста Едмонтону.

2. Садочок — голова Леона Фарина-Бриджес — відбуто свята: Книжки, Св. Миколая, Державности, Шевченка та виступали на Великодньому обіді парафії та на концерті Української Школи. Колядували для сеньйорів, відбули свячення пасок та спільне свячене. В додатку до шкільної праці, мали ряд прогулок до цікавих місцевовостей Альберти.

3. Молодший Відділ СУМК — голова Джеральдина Наконечна — Діти навчались про українські звичаї і традицію. Виконували ручну працю, співали та відбували спортові гри. Капелян о. Д. Лучак, викладав релігійні лекції. В Молодшому відділі було 19 дітей. На Різдво колядували для Катедральної Громади.

4. Старший Відділ СУМК — голова відділу Пет Мекентош — реф. добр. М. Лакуста. Відбували культурно-освітні-соціяльні вечірки та виклади релігії, тощо. Допомагали при обідах, Маланці та колядували на користь Катедральної Громади. Пекли пасочки і бабки та писали писанки. Разом з добродійним комітетом ЕУК відвідали старших віком у старечих домах та лічницях і доставляли в часі Келикодніх Свят, освячені кошики для усіх.

5. Гра на бандурі — голова Марія Прокопів. Учні брали участь на концерті Різдвяних колядок. Студентів було 10. Учитель — Марко Бандера.

Культурно-освітня і добродійна праця:

1. Культурно-освітня референтка — Галина Безначук-Смирнів: Приготовила двомовну книжечку-памфлет про історію жіночого руху з нагоди 100-річчя Українського Жіночого Руху. У співпраці з комітетом „Променя" влаштовано Свято Книжки. В честь 25-річчя журнала „Промінь" приготовлено книжечку про журнал, яка була подана присутнім членкам.

Наталка Базюк — заступниця секретарок, доглянула записок присутности членок на місячних зборах, та впорядкувала список тих, що помагали на різних підприємствах. Список тих, що найбільше помагали такий: Зеня Скакун, Катерина Гарасим, Ольга Козук і Катерина Кругляк.

„Промінь" — Референтка Наталка Мельничук — Писала листи і висилала передплати. Разом з Освітньо-культурним Комітетом, приготовила програму на Свято Книжки яка була сполучена з 25-річчям „Променя".

Добродійний комітет — голова Є. Євчук — Члени комітету відвідували хворих по лічницях і по домах, де перебувають старші віком православні. Приготовляли перекуску по відправах у Домах для Старших. Перед Різдвяними Святами та Великоднем відвідали старших і хворих членів у лічницях, по домах та в Домах для Старших з овочами та посвяченими кошиками з паскою. Комітет допоміг з висилкою одежі і допомоги потребуючим у південній Америці.

58-ий Ювілей відділу — голова Софія Василишин — Свято відбулося в подвійній формі. Перша частина була присвячена дле вшанування членок відділу, а друга частина була призначена для відзначення 100-річчя Українського Жіночого Руху. Було відзначено 7 членок за їх 50-літню працю в СУК, а саме: Розалію Ґовду, Олену Слюзарчук, Анну Паранич, Лукію Голубцьку, Стефанію Магус, Анну Цибак і Теклю Куриш. За 25-літню працю вшановано: Віру Понич і Фрозину Романчук. Переходових членок, за 25-літню працю вшановано: Емілію Ґордей і Параню Харенко. Бувша голова Союзу Українок, пані Анна Токарик, виголосила дуже цікаву промову в якій розповіла про історію Союзу Українок Канади та про змагання нашого жіноцтва за збереження своєї ідентичности.

Церковний Комітет — У місяці травні, несподівано упокоїлася голова Комітету, пані Галина Ґрекул, яка довголітньо працювала в цьому комітеті. Тепер цей комітет очолюють: Марія Прокопів і Богданна Масло. Комітет доглядає чистоту й прикрасу Катедри. Крім того комітет є відповідальний за каву, яка подається після Богослужень що третьої неділі під катедрою. Комітет доглядає також і каву, що подається в залі після парастасів, панахид, тощо. Від травня до листопада видано каву на панахидах — 10 разів, прощальному обіді для Всеч. о. Віктора й добр. Лакустів, комітет приготовив страву.

Архіви — Луїза Феняк — збирала матеріяли про діяльність відділу.

Бібліотека — Емма Верхомин — доглядала визичених книжок та журналів. Доглядала також передплати до різних журналів та оправляла річники. Підчас року прибуло до бібліотеки колекція книжок в пам'ять Емілії Пронюк. З книжок подарованих до бібліотеки є праця пані Дарії Янди.

Міжнародні справи — Ольга Райчиба — Писала листи, а саме, в обороні в'язнів у поневолених країнах, до посадника міста Едмонтону та членів провінційного уряду в справах „Бютій Педжент, 1985" і „Сейніор Бос Песис". Написала до Жана Критена за його нетактовний вислів про українську жінку в одній з його промов перед федеральними виборами.

Репрезентантка до КУК — Розалія Фарина — Брала участь у відділі КУК Едмонтону. Зайняла пост кореспонденційної секретарки в управі КУК. Служила в Комітеті Свята Державности і є представницею КУК до „Едмонтон Мулти-Калтюрал Сосаєті".

Місцева Рада Жінок — Марія Косташ — Учащала на всі збори, була делегаткою до важної конференції в Калґарах в справі Прав Жіноцтва.

Мистецтва — Анастасія Сенів — Відбуто лекції української вишивки, хрестикового стилю, мережки й поза голку. Студентки мали показ своєї праці підчас весняної виставки в Авдиторії Св. Івана. Інструкторка — А. Ємська.

Музейна Фундація — Анастасія Сенів — Зібрано членські вкладки та грошеві пожертви для музею. Також займалася продажем квитків на головний музей у Саскатуні.

Почесні Членки: Софія Гриник — За минулий рік відійшло у вічність 6 членок. Референтка доглянула, щоб членки відділу тримали свічки підчас похоронних відправ.

Ювілейні книжки: Софія Гринчук — Розподілювала книжки де було можливо, а за один рік було 9. Осталось 510 .

Соціяльний Комітет — Катерина Гавриш — Доглянули 4 чайні прийняття в часі року, а саме: Членський, Провінційний, Ювілейний та Свято Книжки і „Променя".

Маєтковий — Анна Особа — Комітет переглянув і порахував посуду в кухні — Авдиторії Св. Івана.

Управа на 1985 р.: голова — Джеральдіна Наконечна, уступивша голова — Філя Кругляк, 1-ша заст. голови — Ґеня Штогра, 2-га заст. голови — Докія Корпан, 3-тя заст. голови — Єлена Євчук, 4-та заст. голови — Леся Петрів, рекордова секретарка — добродійка Юстина Лучак, кореспонденційна секр. — Леся Івасюк, заст. секретарок — Наталія Базюк, касирка — Катерина Гарасим, заст. касирки — Єлена Шарабун.

Контрольна комісія — Надія Николин, Анна Пронюк, Доня Ковалишин.

Голови Комітетів на 1985 р.: Ювілейний — Філя Кругляк, Архіви — Луіза Феняк, Добродійний — Марія Лазарук, Церковний — Марія Прокопів, Богданна Масло, Рідна Школа, танці — добр. Ю. Лучак, Садочок — Наталка Гарасимів, Ясла — Єлена Шарабун, Молодший Відділ СУМК — Одарка Котик, Старший Відділ СУМК — Ґеня Романчук, Членський — Віра Понич, Культурно-освітний — Галина Смирна, „Промінь" — Софія Гриник, Бібліотека — Емма Верхомин, Музейна Фундація — Надія Боднар, Місцева Рада Жінок — Марія Косташ, Міжнародні справи — Оля Райчиба, Почесних Членок — Анна Данилович, Маєтковий — Анна Особа, Осінній баль — Галина Єринюк, Ювілейна Книжка — Софія Гринчук, Протокол для Архіву — Іванна Дженес, Музей — Анастасія Сенів, Школа бандури — Марія Прокопів, Харитативний — Надія Боднар, Телефонічний — Богданна Масло, Катерина Гавриш, Анна Особа, Катерина Істон, Стефанія Ортинська, Оля Козуб, Леся Самсонюк, Ґеня Романчук, Зоя Хорохан, Вікторія Лазарук, Василина Мельник.

Місячні Голови Підприємств — Емілія Репка, Надія Николин, Ольга Камінська, Марія Мельничук, Ліда Палагнюк, Ірина Сепін, Вікторія Лазарук, Катерина Гавриш, Віолет Романчук, Наталка Фарина, Валентина Горобець, Параня Каренко, Катерина Гобден.

Збори закрито молитвою. По закінченню зборів управа Катедральної Громади гостила всіх присутніх смачною вечерею. Головним шефом був пан Ярослав Чучман.

Ю. Лучак, рекордова секретарка

ГРІМЗБІ, ОНТ. ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулись 18 грудня 1984 р. вечером в залі при церкві Св. Юрія. Голова К. Яворська була предсідницею зборів, а секретаркою П. Бойчук. Молитву перед зборами провів о. Г. Планіда і вшановано пам'ять померлих членок хвилиною мовчанки.

Предсідниця прочитала програму зборів, а секретарка прочитала звіт минулорічних загальних зборів. Слідувало звітування членок заряду. Голова В. Яворська склала подяку зарядові і членкам за приємну співпрацю і довір'я. Кожна членка отримала лісту діяльности за 1984 р.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і одні надзвичайні збори. Членки ходили колядувати. Приготовили Святу вечерю, Місійну вечерю, спільне Свячене, обід на 40-ліття громади і візитацію, 4 похоронних обіди, влаштували День Подяки і Свято Книжки, на яке приготовили обід. Гостили сумківців в час „бовлінґ тирнамент". Влаштували академію в пошану Лесі Українки і жінок героїнь, мали в церкві Панахиду. Членки брали участь у святі Шевченка. Подарували 10 „ровстерів" голубців до Інституту Св. Володимира на Караван. Влаштували великодню і осінню випродаж печива і ручних робіт. Брали участь у зустрічі в Ст. Кетеринс з представницею Українського Музею Канади Маріею Савіцькою. Вислали делеґатку на Провінційний З'їзд до Виндзору і склали дар на організаційний фонд $50.00. Подарували $250.00 на ювілейну книжку для громади, $250.00 дар для громади, а $250.00 на вишивання митрополичих риз з нагоди 1000-ліття хрещення України. Вислали 7 пачок до Бразилії і оплатили пересилку $238.00. На допомогу голодуючим у Етіопії $100.00. Подарунки для дітей на Св. Миколая $50.00. Закупили фіранки до резиденції о. і добр. Г. Планіди. Продали 14 книжок білетів для музею, продали 6 комплетів „Нарисів з історії", виповнили бюджет до Централі та висилали картки і квіти хворим членкам.

Майже кожна членка прибирає в церкві один місяць в році. Прибирали Божий Гріб квітами.

Фінансовий звіт: Перенесено з 1983 р. — $1,248.27, прибутки в 1984 р. — $3,322.44, видатки — $3,604.65, в касі лишилось 966.06.

Заряд на 1985 рік лишився той самий: голова — В. Яворська, секр. — П. Бойчук, заст. голови — М. Кочура, фін. секр. — М. Шпитковська, касирка — М. Василечко. Сестриці — П. Бойчук, М. Черніев, В. Озимчак, А. Турчан, М. Гусак, референтка освіти — М. Нечай, господиня — М. Гусак. Контрольна комісія — М. Бурак, О. Гусак, М. Нечай. Комітет телефону — В. Ткаченко, М. Кочура, відвідування хворих — О. Гусак.

П. Бойчук, рек. секр.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Вінніпег, Ман.

Річні збори відділу відбулись в неділю, 2 грудня 1984 р. в катедральній авдиторії Пресв. Тройці. Збори відкрила голова Павліна Ігнаш. Молитву провів о. М. Равлюк, настоятель Катедри. Вшановано пам'ять покійних членок. Прочитано протокол з останніх річних зборів. По цім звітував заряд відділу та комітети. Голова склала подяку членкам заряду, комітетам та членству взагалі за щиру співпрацю і кооперацію.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і 4 засідання екзекутиви з комітетами що до виконання праці. З головніших імпрез, що відділ підготовляв, або брав в них участь були: Свята Вечеря, День Членства, весняний базар, весняний чай, Спільне Свячене, ярмарок Філії Музею, храмовий обід, „Вайнд-ап", „Пот-лак"-вечерю, осінний чай, обід на візитацію, осінний базар, провінційний з'їзд і інше. Брали участь в коляді, Святі Героїнь, Шевченківському концерті громади, відкриттю оселі „Веселка", відкриттю пам'ятника жертв голоду, спільному Богослуженні в Килдонан парку, КУК чай, музейній вечері, в концерті 100-ліття Українського Жіночого Руху.

Відділ є членом Льокальної Жіночої Ради, до жіночого відділу КУК, піклується українськими клясами для малят, молодшим відділом СУМК і членки входять до надзірної ради старшого СУМК-у. Існує жіночий хор при відділі; як також членки шиють раз на місяць для Червоного Хреста.

У 1984 році відділ пожертвував на слідуючі цілі:

На Катедру Пресвятої Тройці	$10,000.00
На Колегію Св. Андрея	1,500.00
На Фонд Володимира	1,000.00
На Музей в Саскатуні	1,000.00
На „Український Голос"	500.00
Оплату дириґента	1,200.00
На Фундацію СУС	200.00
На „Промінь"	100.00
На Місійну радіо-програму	100.00
Поїздку на семінар хорів молоді	1,000.00
Літні Курси для молоді СУМК (по $100.00)	1,600.00
На Організаційний фонд	50.00
На Стипендійний фонд	25.00
Передплату „Променя" і „Українського Голосу до Севен Овкс шпиталю	32.00

Як також заплатили повний бюджет до Централі СУК.

Управа відділу на 1985: уступ. голова — С. Яременко, голова — П. Ігнаш, 1-ша заст. голови — добр. М. Керніцька, 2-га заст. голови — Н. Міщук, рекордова секр. — О. Скегар, заступниці — В. Мулик-Луцик і Г. Коваль, кореспонд. секр. — П. Кревецька, фінансова секр. — В. Ґурська ,касирка — Г. Майба. Контрольна комісія: Л. Палащук, Г. Бабій і К. Німчук.

Комітети: Садочок для малят — І. Богонос, А. Ганкевич, Д. Школьна і С. Карпяк. Молодший СУМК: О. Саламон, І. Гладюк і Є. Равлюк. Старший СУМК: О. Бугера і М. Горбай. Представниці до СУМК „Розмай" танцюристів: Є. Зучкан і О. Бугера. Представниця до Української їшколи: М. Юрків. Представниця до оселі „Ве-

Знимка брана з нагоди річних зборів відділу ім. Лесі Українки в Вінніпезі 2-го грудня 1984 р.

Перший ряд зліва направо: Д. Кристанович, В. Ґурська, Г. Коваль, А. Назаревич, добр. Є. Равлюк, о. М. Равлюк, П. Ігнаш — голова відділу, добр. М. Керніцька, Н. Шаварська, Є. Медвий. Другий ряд: Д. Терновецька, С. Тодощук, М. Тарновецька, О. Струтинська, М. Карасевич, добр. Г. Слюзар, А. Василюк, М. Симчич, Є. Огринюк, М. Піяла, В. Керелюк, М. Ґреґораш, В. Капкій, С. Безпалько, М. Прокіпчук, М. Юрків. Третій ряд: С. Шиколюк, А. Гузій, В. Павлюк, Н. Дідковська, К. Герман, Г. Влад, О. Паламар, П. Щербатий, К. Дармоїдї, О. Ковальчук, О. Янчик, О. Мендрес, Г. Саламон, Я. Карп'як, М. Гладюк. Четвертий ряд: І. Богонос, Є. Білич, С. Тесарська, О. Бозвик, М. Кузик, М. Ревуцька, Т. Кульбаба, Р. Косован, М. Монастирська, М. Ґуринов, Я. Василишин, Є. Зучкан, С. Павлик, М. Горбай, Є. Мануляк, Н. Міщук, О. Юзвишин, А. Ганкевич. П'ятий ряд: Н. Бжеська, Дж. Русин, Т. Полубок, М. Бонтей, О. Ферре, М. Седак, О. Бугера, Л. Радчук, Г. Ґедовс, К. Нетепчук, Н. Павлик, П. Кревецька, З. Крип'якевич, добр. Л. Удод. Шостий ряд: В. Курик, М. Марко, А. Курчаба, Ф. Юрків, К. Нимчук, С. Мельник, Є. Стахурська, А. Григор, А. Сопівник, А. Калинюк.

УПРАВА І ЧЛЕНИ КОМІТЕТІВ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Перший ряд зліва направо: В. Гурська, Д. Кристанович, Л. Радчук, добр. Є. Равлюк, о. М. Равлюк, П. Ігнаш — голова відділу, добр. М. Керніцька, Н. Шаварська, Г. Коваль. Другий ряд: добр. Л. Удод, Є. Білич, І. Богонос, добр. Г. Слюзар, В. Керелюк, М. Юрків, С. Петров. Третій ряд: А. Назаревич, Ф. Юрків, Є. Медвей, А. Григор, Є. Зучкан, О. Бугера, Н. Міщук, Д. Терновецька, О. Ковальчук.

селка" — З. Білозор. Представниці до жіночого хору: Г. Головко, добр. Л. Удод і Д. Терновецька. Представниця до хору молоді: М. Пітров. Представниці до відділу КУК: добр. Г. Слюзар, Т. Гавришків і С. Лебедин. До Червоного Хреста: М. Тарновецька, С. Тесарська, Е. Кость, П. Щербата, М. Івашко, А. Сидоренко і М. Школьна. Комітет членства: О. Ковальчук, К. Ковальчук, О. Ферре і С. Мельник. Програмовий комітет: М. Кінащук, Є. Ласько, Л. Радчук, К. Ковальчук і О. Сорбій. Комітет відвідування хворих: А. Григор, К. Німчук, Л. Палащук, О. Юзвишин, Е. Василишин, Д. Терновецька, О. Николаєшин і В. Керелюк. Телефонічний комітет: С. Петров, Є. Мануляк, А. Олійник, М. Седак, Л. Древняк, Н. Іваха, А. Ольховецька, В. Подольська, Г. Влад і З. Креп'якевич. Комітет прийнять: Б. Курик, О. Бозвик, С. Шиколюк, М. Бонтей, І. Скузанська, Д. Михалюк, М. Вегнер і Ф. Юрків. „Промінь": Н. Міщук. Преса: Є. Білич і добр. А. Міненко. Музей: Р. Кондра. Архів і бібліотека: Д. Терновецька, Є. Медвей і Д. Кристанович. Культурно-освітний комітет: М. Паламарчук, Е. Шепель, добр. Л. Удод, М. Седак і М. Пітров. Представниці до Льокальної. Жіночої Ради: Дж. Русин і К. Соломон.

П. Ігнаш — голова **Г. Коваль** — рекорд. секр.

ВАНКУВЕР, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 2-го грудня 1984 р. в церковній авдиторії в присутності 42-ох членок. Після служби Божої митр. прот. Юрій Туржанський відправив панахиду за упокій душ спочилих членок.

Збори відкрила і ними провадила голова відділу п. Емілія Чуйко, секретаркою була п. Лелія Митрук. Молитву перед зборами провів митр. прот. Ю. Туржанський та хвилиною мовчанки вшанували покійних членок відділу.

Діяльність за 1984 р.: відбуто 9 місячних зборів і 2 засідань заряду, прибуло 9 нових членок, яких ушановано і кожній вручено статут С.У.К. в день членства в місяці лютім. Відзначено роковини в честь нашої патронки Лесі Українки з відповідною програмою, з чого прихід переслано на журнал „Промінь".

В місяці квітні спільно з Провінційною Екзекутивою С.У.К. на Британську Колюмбію відзначили свято 100-ліття Українського Жіночого Руху, на яке була запрошена гостя Раїса Мороз.

Чайне прийняття для голови С.У.К. пані Анни Холод, коли вона перебувала на Конференції Міжнародньої Жіночої Ради. Дали поміч з перекускою Рідній школі під час концерту на Святі Матері і в день Св. Миколая, як також даємо фінансову допомогу старшому і молодшому СУМК і Рідній та Недільній школі, допомогу українцям, що живуть в Бразилії і Арґентіні і на Фонд голодуючим в Етіопії.

В червні влаштували обід членок після коротких зборів, мали показ моди, де наші членки брали участь, потім в ресторані Редфорд Гавз — мали смачний обід. Членки Мистецького ком. часто є запрошені робити виставу і випродаж писанок по більших осередкаш міста Ванкуверу і околиць.

Наші членки підтримують і передплачують журнал „Промінь", беруть участь в церковному хорі, дбають про чистоту й порядок в церкві, та відвідують хворих членок по лікарнях і вдома.

„Вишивальний гурток" під доглядом добродійки З. Туржанської, продовжував вишивати рушники та інші речі. Соціяльний комітет, членки багато присвятили труду і часу за рік. Випродаж Великоднього печива і писанок, спільне свячене, храмове свято, Свята Вечеря, осінній базар — приготували вечерю та випродаж голубців, вареників і іншого печива, і багато інших обідів, перекусок на різні оказії.

Наш відділ бере активну участь в льокальній Раді Жінок, КУК, ТУС, близько співпрацює з Провінц. Екзекутивою. В місяці жовтні, коли Пров. Екзек. мала свій з'їзд в нашій авдиторії, наш відділ приготовив обід і інші перекуски.

Наша популярна куховарська книжка, далі продається успішно.

Фінансовий стан відділу:

Перенесено 1983 р. $1,634.91,
Перенесено з 1983 року $1,643.91,
1984 р. $9,198.23, лишилось в касі — $759.69.

Заряд відділу на 1985 р.: голова — Емілія Чуйко, уступивша голова — Лелія Митрук, 1-ша заст. голови — Анна Мануша, 2-га заст. голови — Дорис Смит, 3-тя заст. голови — Вікторія Пушка, рекордова секр. — Галя Загоруйко, заст. рекорд. секр. — Лелія Митрук, кореспонд. секр. — Олена Дзюбенко, англомовна — Славка Стасюк, касирка — Савеля Стасюк, куховарська книжка — Віра Пачковська.

Референтки: молодший СУМК — Марія Харук, старший СУМК — Славка Стасюк, Джін Яремко. Українська школа — Одарка Соджонки, Бібліотека, архіви — Настя Воробець, Журнал „Промінь" — Маргарета Ременда. Оголошення — Лелія Митрук. Представниці до КУК — Марія Вакалюк, Галя Токарик, Настя Воробець. Льокальна Жіноча Рада — Галя Токарик, Настя Воробець, Лелія Митрук, Анна Бойчук, Емілія Чуйко.

Комітети: Мистецтва — голова — Настя Заведюк, Славка Стасюк, Дорис Смит, Анна Мануша, Славка Шумей, Галя Загоруйко, Славка Катник, Рай Катон, Кріс Швайковська. Культурно-освіт. — Марія Вакалюк, Лідія Гудзик, добр. З. Туржанська, Людмила Карпінська, Маргарета Ременда. Добродійний ком. — Лелія Митрук, Марія Вакалюк, Джін Твердун, Анна Бойчук. Соціяльний ком. — голова Стефанія Шульган, Марія Стивенс ,Марія Микасей, Ксеня Мащак, Нелі Стоцька, Оля Козій, Марія Березяк, Марія Ахтемійчук, Анна Головатий, Юлія Лю. Кухарки: Ксеня Громик, Неті Трофаненко.

Сестриці — голова Марія Кульба, Джін Твердун, Нелі Стоцька, Лелія Митрук, Гаврищук, Василина Маскаль, Анна Лайтгарт, Марія Ахтемійчук ,Анна Левицька, Неті Трофаненко.

Контрольна комісія — Неті Трофаненко, Марія Стивенс, Стефанія Шульган.

Галя Загоруйко, рекорд. секр.

ШІГО, САСК.

ВІДДІЛЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися в міській залі 5 грудня 1984. після смачної вечері у ресторані. Число присутніх членок — 24.

Голова К. Гудей подякувала зарядові, господиням і членкам за щиру співпрацю. По цім слідували звіти членок управи і комітетів.

Впродовж року ми мали 8 місячних зборів сповнили свій бюджет, жертвували на голодовий фонд у Етіопії $50.00; до Ліджіон $10.00(на Провінційний З'їзд $100.00 і вислали делеґатку, п. Г. Павлюк. Продавали білєти на музей і на З'їзд у Йорктоні.

Приготовляли похоронні і поминальні обіди спільно із церковною громадою перепровадили храмовий обід і осінній базар.

До парафіяльного дому докупили потрібні меблі. Наймили панахиду у пам'ять Владики Бориса і видали перекуску після відправи. Заплатили за святочні пакуночки для учнів української школи, як мали різдвяну забаву.

Заряд відділу на 1985 рік: Голова — К. Гудей, заст. голови — К. Думанська, секретарка — А. Парнета, заст. секр. — М. Козак, касирка — М. Денисик, культурно-освітня реф. — Е. Павлюк. Контрольна комісія — С. Стадник і М. Козак.

Прихід у 1984 році — $2,983.00, розхід — $997.00, лишилося в касі — $1,984.00.

А. Парнета, секр.

РІЧНИЦЯ УРОДИН

В середу 13-го серпня 1985-го р. вечером зібралися в домі пані Анни Ґашини членкині відділу ім. Л. Українки і сусідки, щоб привітати її з нагоди 84-річних уродин. Була це дуже мила несподіванка для Анни Ґашини, якою вона була надто зворушена. Всіх зібраних було 23 особи. Вони принесли смачну перекуску, а також вдекорували іменинницю корсажем.

Після перекуски і чайку, настрій був веселий, присутні відспівали кілька пісень і многая літа. Переведено збірку на журнал „Промінь" в сумі $23.00, а Анна Ґашина пожертвувала від себе $20.00, разом $43.00 на пресфонд, з того на оплату кліше.

Анна Кавулька-Ґашина родилася в західній Україні 13-го серпня 1902 року в селі Перв'ятичі, р-н Сокаль, обл. Львів. До Канади прихала 16-го березня 1927 р. Того ж самого року вийшла заміж 12 листопада за Олексу Ґашина у Вінніпеґу. В 1974 р. Анна відвідала своє рідне село.

Анна Ґашина від молодих літ постійно є активною, є лагідної вдачі, жертвенна і ніколи не відмовляється від обов'язків при організації і церкві. За всі ці гарні прикмети, відділ Союзу Українок в Давфині відзначив Анну почесною членкинею 24-го лютого 1985 р. в часі програми в честь Лесі Українки.

Спеціяльністю Анни Ґашини є печення весільних короваїв, колачів на різні оказії, а також прекрасно вишиває на замовлення. Для місцевої церкви Св. Юрія взяла провід у вишиванні обрусів. Бере участь в Українськім Фестивалі вже довгі роки. За своє печиво отримує перші нагороди. Помимо поважного віку дальше по змозі сповняє різні обов'язки, за що здобула собі в громаді пошану. Бажаємо Вам, Пані Ґашина доброго здоров'я і сили ще дальше працювати в користь організації Союзу Українок і Церкви.

Марія Білоус, референтка

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладемо китицю квітів на свіжу могилу нашої дорогої улюбленої тітки, бл. п. Катерини Васюти (з дому Олекша), яка упокоїлася в Едмонтоні 22-го серпня 1985 року на 82-му році життя, основателька й довголітня жертвенна членка відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Калмар, Альберта, заслужена в громаді, шанована в родині мати й бабуня. В її пам'ять складаємо $25.00 на фонд журнала „Промінь" якого вона любила читати від початку його появи. Вічна їй пам'ять".

Володимир і Наталя Базюки — Едмонтон
Дмитро й Маріянна Маковські — "
Василь і Маріянна Базюки — "
о. Дмитро й Лілія Гавриші — Виндзор

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої родини: мами Марії Гупка — відійшла у вічність 3-го липня 1980; батька Георгія Гупка — упокоївся 23 вересня 1984; брата Николая Гупка — 26 січня — складаємо $20.00 на ювілейний фонд журналу „Промінь". Вічна їм пам'ять.

Священик О. Гупка з родиною,
Вест Гил, Онт.

— — — — —

На свіжу могилу дорогої і незабутньої приятельки, бл. п. Єлисавети Пастушок, Торонто, з роду Ксьондзина, Ватсон, Саск., в її світлу пам'ять складаю на нев'янучий вінок $25.00 на пресфонд „Променя". Покійній хай буде Вічна Пам'ять!

Родині висловлюю найщиріші співчуття.

Анна Кіндрачук, Єлов Крік, Саск.

— — — — —

Відділ Союзу ім. Лесі Українки у Ванкувері складає 15 дол. на нев'янучий вінок в пам'ять довголітньої його членки бл п. Марії Костюк, яка упокоїлася на 90-му році життя дня 16-го вересня у Ванкувері. Вічна їй пам'ять.

За Відділ:
Маргарета Ременда — реф. „Променя"

Замість квітів, на свіжу могилу, Блаженнішого Митрополита Андрея, складаємо 25 долярів на журнал „Промінь".

С.У.К., Відділ ім. Лесі Українки
в Віндзор, Онт.

— — — — —

На свіжу могилу о. протопресвітера Петра Самця, замість квітів, жертвуємо 25 долярів на пресовий фонд „Променя".

С.У.К., Відділ ім. Лесі Українки
в Віндзор, Онт.

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Церкві Св. Іллі в Едмонтоні кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Анни Шелемей, яка упокоїлась 9 серпня 1985 р. в її незабутню пам'ять відділ складає $100.00 на журнал „Промінь".

Катерина Рожак, голова
Віра Горобець, секретарка

— — — — —

Членки відділу ім. Лесі Українки в Давфині, Ман. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу членки бл. п. Марії Яровій-Костишин, яка упокоїлася по короткій недузі 1-го вересня 1985 р. Замість квітів жертвуємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття.

За відділ:
Маргарета Маюк — голова
Марія Білоус — референтка

— — — — —

З приводу несподіваної смерти Мироні Роджерс (Лазарович) 10 вересня 1985 р. засилаємо дар $35.00 на „Промінь" як китицю квітів на свіжу могилу. Мамі Анні Лазарович, сестрі Линді Лазарович, доні Линді і мужеві і всій родині висловлюємо сердечні співчуття.

Розалія Олеськів, Анна Олійник, Анна Маціборська, п-во Катерина і Іван Бойко, Марія і Яків Клевчуки, Наталка і Іван Іванишини, Юстина і Василь Федейки.

— — — — —

Відділ Союзу Українок ім. Хариті Кононенко в Блейн Лейк, Саск. кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. Розалії Петренко-Кавулич — упокоїлась 1 червня 1985 р., складаємо в її пам'ять $15.00 на журнал „Промінь", якого вона передплачувала і читала від першого числа.

За відділ — Катерина Парчевська, голова
Марія Цьона, секр.

— — — — —

У 25-ті роковини смерти мого незабутнього брата Василя Матийчука — упокоївся 23 листопада 1960 року, замість квітів на його могилу засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Сестра Катерина Василишин, Розмавнт, Кве.

— — — — —

У другу річницю смерти моєї дорогої мами, бл. п. Олени Слижук, яка відійшла у вічність 18 жовтня 1983 року в Україні. Хай рідна земля їй буде легкою.

Дочка Емілія Боднарчук, Торонто

БЛ. П. АННА ГРИНЬКІВ

Дня 5 липня 1985 р. в шпиталі Готель Ду у Виндзорі упокоїлась в Бозі на 86-тім році трудолюбивого життя бл. п. Анна Гриньків.

Анна народилася 7 квітня 1899 р. в селі Різдвяни, Галичина, в родині Кітайгроцькій. У 1918 р. одружилася з Василем Гриньковим. Бог благословив подружжя чотирма дітьми. Приїхала до Канади 1937 р. з дітьми до Виндзору, Онт. Тут чоловік працював у Форда. Родина належала до православної громади Св. Володимира.

У 1932 р. Анна з мужем і молодшим сином переїхала до Бімзвил, Онт.. на овочеву фарму. Тут почалася нова православна громада Св. Юрія у Ґрімзбі, Онт. і вона разом з мужем вписалися до громади.

У 1963 р. переїхали до Емгерстбургу, де провадили ресторан і готель. Продали підприємство у 1976 р. і переїхали до Віндзору та жили разом з дітьми і внуками.

Бл. п. Анна залишила у глибокому смутку сина Миколу, дочки Марусю (Старух) і Франю (Бурдені) у Віндзорі і сина Богдана у Ст. Кетеринс, Онт., 6 внуків, 10 правнуків. Муж бл. п. Василь Гриньків і 2 внуки упокоїлись скорше.

Похоронні відправи відслужив прот. о. В. Мельник з Ен Арбор, Мішіґен, разом з церковним хором Св. Володимира під управою п. Є. Цюри. Панахиди були відправлені у неділю і понеділок 7 і 8 липня у каплиці Віндзор Чапел. У вівторок, 9 липня, тіло покійної Анни перенесено до Катедри Св. Володимира, де відслужено Святу Літургію. Тіло поховано на цвинтарі Віндзор Меморіял Ґарденс.

Після похорону відбувся поминальний обід у церковній залі. Обідом зайнялися членки відділу Лесі Українки. Провідником був син Богдан, а коротко промовляли про покійну пані Михальчук, пані Телеґа і п. Е. Король та п. п. Є. Цюра. Син Микола подякував всім за допомогу і співчуття.

У пам'ять батьків бл. п. Анни і Василя Гриньків діти передали чек — $1,000.00 на Катедру Св. Володимира у Віндзорі, на Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу — $100.00 і на пресу „Промінь" — $50.00.

Нехай Господь оселить душу покійної Анни там, де всі праведні спочивають.

Вічна їй пам'ять!

Родина

БЛ. П. ОЛЬГА ГУСАК
Гримзбі, Онт.

З великим смутком зустріли членки відділу ім. Кн. Ольги вістку, що 14-го липня 1985 року відійшла у вічність довголітня членка відділу Ольга Гусак — прийнявши Найсвятіші Тайни, що їх уділив о. Г. Планіда.

Ольга (з роду Лучко) народилася 24 травня 1918 р. в м. Торонто. В 1922 році малою переїхала з родиною до м. Ошава. В 1938 р. одружилася з Михайлом Гусаком. Після того Ольга зі своїм чоловіком приїхала до Гамільтону, де вони вступають в членство громади Св. Володимира. Ольга співає в церковному хорі. В 1957 р. будують хату в Ґримзбі і перебераються до цієї околиці, де стають членами громади церкви Св. Юрія. Подружжя мало сина Олександра та дві доньки Петрусю і Дарусю. Виховують дітей, як найкраще, посилають до свої української церкви і школи.

Маючи лагідну вдачу, Ольга здобула любов, пошану і багато друзів та приятелів. Була вона доброю членкою Церкви і громади і співала у церковнім хорі, була активною членкою відділу Українок Канади, опікувалась молодшим відділом СУМК, займала посаду скарбника, була членом контрольної комісії, та довголітньою опікункою хворих. Будемо згадувати її добрі діла і поради та той час, коли вона з охотою віддавала багато праці на підтримку відділу. Була Ольга взірцевою дружиною, люблячою мамою, доброю бабунею та свідомою українською громадянкою.

Тіло покійної Ольги спочивало в похоронному заведенні „Стон Гауз" в м. Ґримзбі, де 16-го і 17-го липня, настоятель церкви Св. Юрія о. Григорій Планіда, при допомозі дяка Миколи Нечая та хору — відправляв панахиди. Похоронна служба Божа відбулася в церкві Св. Юрія 18 липня 1985 р., яку відправляли отці: о. Г. Планіда і о. Григорій Метулинський, співав церковний хор. Підчас Богослужения членкині відділу тримали прапор і свічки, як вияв пошани до своєї товаришки. Велике число рідних, друзів і знайомих прийшли, щоб попрощати і проводити покійну в останню дорогу. Похована бл. п. Ольга на цвинтарі „Квін Лавн" в м. Ґримзбі.

Після похорону відбувся поминальний обід, в церковній залі, який приготували членкині жіночого відділу. Господарем обіду був Кирило Шпитковський, який попросив о. Г. Планіду провести молитву. Підчас обіду співчуття родині висловили: о. Г. Планіда, о. В. Метулинський, заміснік голови громади Панас Ткаченко, голова жіночого відділу п-ні Павліна Бойчук.

Син Олександер висловив від всієї родини щиру подяку: отцям, дякові, хористам, жін. відділу за приготування обіду, за квіти, за поміч, за співчуття, та всім хто був на панахидах і на похороні.

Покійна залишила в глибокому смутку: мужа Михайла, сина Олександра, дочок Петрусю і Дарусю, зятів Джорджа і Вейна, невістку Катерину; 4-ох онуків: Ліза, Роберт, Дженіфер, Тедді і сестру Юзефу Герса з Ошави.

В пам'ять покійної Ольги, учасники похорону провели збірку на нев'янучий вінок, яка принесла $98.00, з чого висилаємо $50.00 на пресфонд „Променя" і кліше.

Нехай Милосердний Господь оселить душу покійної там, де праведні спочивають.

Вічна їй пам'ять!

В. Яворська

В РІЧНИЦЮ БЛ. П. ОЛЕНИ ЧАБАН

Гамільтон, Онт.

В першу річницю упокоєння бл. п. Олени Чабан, 16 червня 1985 року, з'їхалася родина і приятелі, щоб помолитись за спокій душі улюбленої мами, бабусі і приятельки, яка на 82 році свого трудолюбивого життя залишила у глибокому смутку свою велику родину.

Так як минулого року в сороковий день відбувся поминальний обід в залі при Соборі Св. Володимира, де було проведено збірку на ювіл. фонд Святого Володимира, що дала $469.00.

Олена народилась в м. Стрию, Зах. Україна 1903 р. в родині Василя і Анни Мишко, Батько був дяком а дідо священиком. Дворічною з батьками переїхала на Буковину, до села Давиди. 19-літньою вийшла заміж за Діонізія Чабана. Прожила з ним 49 і пів років. Бог поблагословив їх п'ятьма дочками й одним сином.

Під час Другої світової війни виїхала в Німеччину. Старанням старшої дочки Анастасії, яка раніше виїхала до Канади ,Олена з чоловіком і 4-ма дітьми переїхала до Лашін, Квебек. В Лашін родина включилася в громадське життя в громаді Св. Юрія Переможця. В 1963 р. родина переїхала до Гамільтону до дочок — Анастасія і Петро Каліщук, Єлисавета і Петро Панчишин, Анна і Андрій Кіт. До двох років прибули Марія і Василь Гомонко і син Дмитро з дружиною Вікторією переїжджають до Ґвелф, Онт., а наймолодша донька Євгенія Марсел Дейвидсон виїхала до Торонта.

В Гамільтоні родина Чабан включилась в члени Собору Св. Володимира, Олена вписується до відділу Союзу ім. Л. Українки. По смерті чоловіка Діонізія Олена жила в старшої дочки Анастасії два роки і три роки в другої дочки Єлисавети в Ст. Кетеринс.

Покійна залишила в смутку п'ять дочок з родинами, одного сина, 14 внуків і 6 правнуків та велику родину в Україні. Хай Господь оселить душу покійної, де всі праведники спочивають. Вічна їй пам'ять.

* * *

ПОДЯКА

Родина складає щиру подяку всеч. о. Легенюкові за похоронні відправи, хористам, диригентові М. Сушкові, управі Собору, відділові Союзу Українок за квіти. Жертводавцям за нев'янучі вінки і моральну підтримку родини.

Покійній Олені Вічна пам'ять!

Діти

ПРОХАННЯ ДО ВІДДІЛІВ СОЮЗУ В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Редакція і Централя Союзу Українок звертається з проханням до хвальних зарядів і членства відділів у справі святочних привітань до журнала „Промінь".

Не всі відділи мають референток, які так само потребують рішення заряду. Різдвяні привіти помагають журналові морально і фінансово та виявляють силу організації. Кожний відділ обов'язково повинен мати святочний привіт в своєму журналі.

Це треба робити завчасу, бо треба мати розподіл святочного матеріялу на Різдво. Хочемо, щоб число вийшло завчасу. Тому просимо хвильку уваги журналові.

Ціни за привіти так як і р а н і ш е : $25.00 за ¼, $50.00 за ½ і $100.00 за цілу сторінку. Привітайте с в о ї х рідних, друзів у світі та в Україні. Взірці привітань знайдете в різдвяних числах.

З нагоди Різдва Христового передплатіть журнал своїм близьким друзям. Це буде найбільш цінним подарунком, який буде прибувати до них 11 разів у рік.

Ви можете привітати своїх приятелів з Різдвом Христовим і Новим Роком почерез „Промінь".

Подбайте, щоб Ваш привіт наспів на час друку до „Променя". Пошта перед Різдвом повільна. Редакція повинна матж ввесь святочний матеріял не пізніше як 15 грудня.

ПОПРАВКА

В Річному звіті відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні в числі 10, на стор. 25 просимо виправити у списку заряду слідуюче:

Перша заступ. голови — Галя Миксимюк
З референток чаїв — Лорейн Бобовська
З назви кружків — Бронскил — Кароля Заведюк.

За друкарські помилки **редакція** перепрошує.

Довкола дому

Стефанія Кульба

РИБА З ТОМАТАМИ (ПОМІДОРАМИ)

2½ ф. риби — покроєної на кусники
2 січеної зеленої цибульки (зрізування)
½ горнятка „сухого" білого вина
1 зубець розтертого часнику
7 бляшанка (28 унцій) помідорів — відціджені
сік з ¼ цитрини
сіль і перець
січеної зеленої петрушки

Рибу вложити до скляної огнетривалої посудини, вимащеної товщем. Посолити, поперчити. Окремо заварити решту складників і зверху полляти рибу. Накрити і всунути до гарячої печі на 350○ і пекти около 20 хвилин. Подавати.

— — —

UKRAINIAN BEEF SHASHLICK

1 boneless sirloin steak (about 2 lbs. and 1½ inches thick)
1 cup vegetable oil
1 large onion, grated
1 tblsp. leaf oregano, crumbled
½ tsp. salt
4 medium-size onions, parboiled and quartered
2 large green peppers, cut into 2-inch pieces
2 large tomatoes, quartered
Cooked rice
½ cup chopped green onion
½ cup chopped parsley
1 lemon — quartered

Trim all fat from beef and cut into 1½ inch cubes. Place beef in deep glass or ceramic dish.

Combine oil, onion and oregano in a small bowl; pour over beef. Marinate, turning every two or three hours, for 8 to 10 hours. Remove meat from marinade; sprinkle with salt. Wipe 4 long skewers with oil; skewer meat alternately with onions, green peppers and tomatoes, dividing meat and vegetables evenly among the skewers. Grill, 4 inches above white-hot charcoal, turning frequently so beef cooks on all sides, allowing 8 mins. cooking time for rare beef. Slide off skewers onto hot, cooked rice. Garnish with chopped green onion, parsley and lemon wedges.

— — —

СИРНИК

Тісто:

1 горнятко муки
¼ ф. масла
½ горнятка цукру
1 цитринова шкірка
1 жовток
½ ложечки порошку до печення (бейкінґ павдер)

Замісити тісто, розкачати і вилożити на тортівницю. Пекти на 4000° на золотий колір.

Сирна маса

2 ф. сухого сира
1 ф. цукру мучки
¼ ф. масла — розтоплене
1 цитринова шкірка
10 яєць
2 ложки цукру піску

В посудині розтерти сир з 3-ма цілими яйцями і цукром мучкою. Вбити добре на мішалі 7 жовтків і додати до попереднього разом з маслом і шум із 5 білків, вимішаний з двома ложками цукру піску. Це все вилялти на тортівницю на спечений корж.

Пекти одну годину і 10 хвилин на 350°.

— — —

ДЕСЕРТ З ЯБЛУК І АНАНАСУ (APPLE AND BANANA DESSERT)

½ ф. яблук
1 мала бляшанка ананасу
1½ ложки цитринового соку
½ грейпфрута
3 ложки жовтого цукру

Сполокати і покраяти яблука в пасочки. Додати ананасу і соку з цитрини. Перекроїти грейпфрут на половину і вийняти м'якіш. Вимішати з масою і пересипати цукром. Ладити на кілька годин перед поданням. Вставити до холодільника.

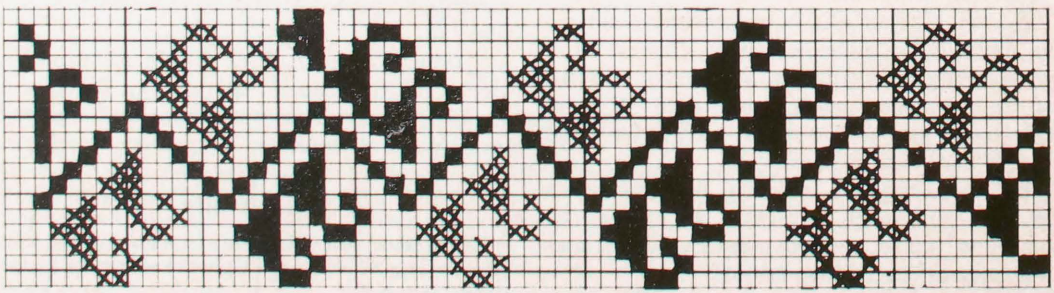

БУКОВИНА — вишивка в двох красках
■ чорна, × червона
Український Музей, Східня Філія
рисувала **Іванна Вахна**

ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Анна Валігроцька, Оксбридж, Онт. на Ювіл. фонд в пам'ять мужа Теодора і синів Романа і Михайла	$500.00
Відділ ім. Доньки України в Реджайна, Саск., прислала добр. А. Залєщук	250.00
Відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні	150.00
Доповнення до раніше зложених на святі „Променя" $150.00 — разом	300.00
Юлія і Степан Никіфоруки, Скарборо, в пам'ять Василини Никіфорук	100.00
Відділ ім. Кн. Ольги в Принц Алберт	100.00
Відділ при Церкві Св. Іллі в пам'ять Анни Шелемей, в Едмонтоні, прислала Катерина Рожак	100.00
Іван Завгородний, Вайнемонт, в пам'ять Юхима Шведа	80.00
Анна і Іван Баран, Роза, Ман.	50.00
Комітет Українок Канади, Тандер Бей	50.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Ніпавин, Саск.	25.00
Параскевія Тріщук, Оттава	25.00
Відділ ім. Ольги Кобилянської, Витків, Саск.	25.00
Сесилія Крептул, Едмонтон	25.00
Марія Цьона, Блейн Лейк, Саск.	25.00
Розалія Баран, Тандер Бей, Онт.	25.00
Петро і Марія Чижевські, Норт Бетлфорд, Саск.	25.00
Розалія Дух, Годсон Бей, Саск.	13.00
Настуня Гелета, Принц Алберт	10.00
Анна Личка, Лимінгтон, Онт.	10.00
Верна Слука, Де Па, Ман.	8.00
А. Окос, Келовна, Б. К.	8.00
І. Петлюра, Гамільтон	8.00
Анна Курчаба, Вінніпеґ	8.00
А. Ткачук, Келґари, Альберта	6.00
Марія Костецька, Брендон, Ман.	6.00
Текля Шовдра, Давфин, Ман.	5.00
Анна Козій, Айтуна, Саск.	5.00
Ольга Заставна, Кадворт, Саск.	5.00
Анна Гуцуляк, Ендру — в пам'ять пок. батьків	3.00
Вал. Кузьмич, Бейсайд, Н. Й., США	3.00

— — —

НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ ПРИДБАЛИ

Марія Сохацька, референтка „Променя" у Відділі Союзу Українок ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск. 4

Наталя Давдс, референтка „Променя" у Відділу ім. Барвінок, Ошава, Онт. 1

Складаємо щиру подяку референткам за придбання нових передплатниць. Вітаємо нових читачок журнала. Кожна нова передплата це скріплення бази нашого журналу. Багато наших референток потрудились про нових передплатниць у цьому ювілейному році. Сподіваємось такої пильної уваги і на майбутнє.

Редакція

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь" складаю $25.00 на ювілейний фонд.

Редакційній колегії бажаю дальших успіхів витривалости у їхній корисній праці.

Софія Стратійчук, Вінніпеґ

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Ви можете набути тут книжку:

ПОЕТИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ЇЇ АФОРИЗМИ

Антонини Горохович

Видання Інституту Дослідів Волині.

Це для тих, що хочуть пізнати
глибинну творчість поезії
Лесі Українки
Видання і зовнішньо дуже гарне,
в білій твердій полотняній
оправі з золотими витисками.

Стор. 144. Ціна $10.00 з пересилкою.

Замовляти:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

P W-43
HAWRYSH MRS K
11130-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A1
OCT 85

ISSN 0380-2140

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1